

Den Europæiske Unions Tidende

C 307 E

50. årgang

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

18. december 2007

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	III <i>Forberedende retsakter</i>	
	RÅDET	
2007/C 307 E/01	Fælles holdning (EF) nr. 18/2007 af 15. oktober 2007 vedtaget af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 251 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed ⁽¹⁾	1
2007/C 307 E/02	Fælles holdning (EF) nr. 19/2007 af 8. november 2007 vedtaget af Rådet i henhold til fremgangsmåden i artikel 251 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet	22

DA

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

III

(Forberedende retsakter)

RÅDET

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 18/2007

vedtaget af Rådet den 15. oktober 2007

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/.../EF af ... om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed

(EØS-relevant tekst)

(2007/C 307 E/01)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾, og

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved Rådets direktiv 89/552/EØF ⁽⁴⁾ samordnes visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed. Den nye teknologi til transmission af audiovisuelle medietjenester bevirker imidlertid, at der nu er behov for at tilpasse

regelsættet, så det bliver muligt at tage hensyn til, hvordan strukturforandringer, spredning af informations- og kommunikationsteknologi (»ikt«) og teknologiske udviklinger påvirker forretningsmodellerne, ikke mindst finansieringen af kommerciel tv-spredning, og at sikre optimale konkurrencevilkår og retssikkerhed for europæiske virksomheder og tjenester på områderne informationsteknologi og medier samt respekt for kulturel og sproglig mangfoldighed.

(2) Medlemsstaternes love og administrative forskrifter om fjernsynsvirksomhed samordnes allerede nu af direktiv 89/552/EØF, hvorimod reglerne for aktiviteter som on-demand audiovisuelle medietjenester afviger fra hinanden på måder, hvoraf nogle måske vil hindre den frie bevægelighed for sådanne tjenester i Det Europæiske Fællesskab og forvride konkurrencen i det indre marked.

(3) Audiovisuelle medietjenester er i lige så høj grad kulturelle tjenester som økonomiske tjenester. Deres stadig større samfundsmæssige, demokratiske — især til sikring af informationsfrihed, meningsmangfoldighed og mediepluralisme — uddannelsesmæssige og kulturelle betydning gør en specifik regulering af disse tjenester berettiget.

(4) Efter traktatens artikel 151, stk. 4, skal Fællesskabet tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i traktaten, navnlig med henblik på at respektere og fremme sine kulturers mangfoldighed.

⁽¹⁾ EUT C 318 af 23.12.2006, s. 202.

⁽²⁾ EUT C 51 af 6.3.2007, s. 7.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 13. december 2006 (EUT C 317 E af 23.12.2006), Rådets fælles holdning af 15. oktober 2007, Europa-Parlamentets holdning af ... (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23). Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60).

- (5) I sine beslutninger af 1. december 2005 ⁽¹⁾ og 4. april 2006 ⁽²⁾ om Doha-runden og om WTO's ministerkonferencer påpegede Europa-Parlamentet, at grundlæggende offentlige tjenester som audiovisuelle tjenester undtages fra liberaliseringen inden for rammerne af GATS-forhandlingerne. I sin holdning af 27. april 2006 ⁽³⁾ støttede Europa-Parlamentet Unesco's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, hvori det hedder, at »kulturelle aktiviteter, varer og tjenesteydelser, som er bærere af identiteter, værdier og betydning, har to sider, en økonomisk og en kulturel, og derfor ikke må behandles som værende udelukkende af kommerciel værdi«. Rådets afgørelse af 18. maj 2006 om indgåelse af konventionen om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed ⁽⁴⁾ godkendte Unesco-konventionen på Fællesskabets vegne. Konventionen trådte i kraft den 18. marts 2007. Dette direktiv respekterer konventionens principper.
- (6) Både de traditionelle audiovisuelle medietjenester — som fjernsyn — og de nye on-demand audiovisuelle medietjenester rummer et stort potentiale for jobskabelse i Fællesskabet, særlig inden for små og mellemstore virksomheder, og stimulerer den økonomiske vækst og investeringerne. I betragtning af vigtigheden af fælles spilleregler og et reelt europæisk marked for audiovisuelle medietjenester bør grundprincipperne for det indre marked, f.eks. fri konkurrence og ligebehandling, overholdes med henblik på at sikre gennemsigtighed og forudsigelighed på markederne for audiovisuelle medietjenester og gøre det let at komme ind på markedet.
- (7) Europæiske virksomheder, der udbyder audiovisuelle medietjenester, oplever manglende retssikkerhed og ulige konkurrenceforhold på grund af de juridiske rammevilkår, der gælder for de nye on-demand audiovisuelle medietjenester. For at undgå konkurrenceforvridning, for at forbedre retssikkerheden, for at bidrage til gennemførelsen af det indre marked og for at lette etableringen af et fælles område for information er det derfor nødvendigt mindst at indføre et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester). Grundprincipperne i direktiv 89/552/EØF — oprindelseslandsprincippet og fælles minimumstandards — har vist sig at holde og bør derfor bibeholdes.
- (8) Kommissionen udsendte den 15. december 2003 en meddelelse om den fremtidige europæiske lovgivningspolitik på det audiovisuelle område, hvori den lagde vægt på, at man på det område må værne om visse samfundsmæssige interesser som f.eks. kulturel mangfoldighed, retten til information, mediepluralisme, beskyttelse af mindreårige og forbrugerbeskyttelse og øge offentlighedens bevidsthed og mediekendskab nu og i fremtiden.
- (9) Resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 25. januar 1999 om public service-radio- og -tv-virksomhed ⁽⁵⁾ bekræftede, at public service-radio- og -tv-føretagender ved varetagelsen af deres opgaver fortsat skal udnytte de teknologiske fremskridt. Sameksistens mellem private og offentlige udbydere af audiovisuelle medietjenester er et særligt kendetegn ved det europæiske audiovisuelle mediemarked.
- (10) Kommissionen har iværksat initiativet »i2010 — Et europæisk informationssamfund« for at fremme vækst og beskæftigelse i informationssamfundet og mediebranchen. Dette er en helhedsstrategi, hvis formål er at tilskynde til produktion af europæisk indhold, udvikling af en digital økonomi og udbredelse af ikt i en situation med konvergens mellem informationssamfundets tjenester og medietjenester, netværk og apparater, ved at modernisere alle EU's politiske virkemidler og tage dem i brug: lovregulering, forskning og partnerskaber med erhvervslivet. Kommissionen har sat sig for at tilvejebringe sammenhængende rammevilkår på det indre marked for informationssamfundstjenester og medietjenester ved at modernisere lovgrundlaget for audiovisuelle tjenester, og første punkt i dette program er et kommissionsforslag i 2005 om at ændre »fjernsyn uden grænser«-direktivet til et direktiv om »audiovisuelle medietjenester«. Målet med i2010-initiativet vil i princippet opfyldes ved at lade virksomhederne vokse og kun indføre den regulering, der er nødvendig, samt ved at lade små nystartede virksomheder, der vil være fremtidens job- og værdiskabere, blomstre, udvikles og skabe beskæftigelse på et frit marked.
- (11) Den 4. september 2003 ⁽⁶⁾, 22. april 2004 ⁽⁷⁾ og 6. september 2005 ⁽⁸⁾ vedtog Europa-Parlamentet beslutninger, hvori direktiv 89/552/EØF krævedes tilpasset til strukturelle ændringer og den teknologiske udvikling, uden at der røres ved de tilgrundliggende principper, som stadig er gyldige. De støttede desuden hovedprincippet om grundregler for alle audiovisuelle medietjenester og supplerende regler for fjernsynsudsendelser.

⁽¹⁾ EUT C 285 E af 1.12.2006, s. 126.

⁽²⁾ EUT C 293 E af 2.12.2006, s. 155.

⁽³⁾ EUT C 296 E af 6.12.2006, s. 104.

⁽⁴⁾ EUT L 201 af 25.7.2006, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT C 30 af 5.2.1999, s. 1.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets beslutning om fjernsyn uden grænser (EUT C 76 E af 25.3.2004, s. 453).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets beslutning om risikoen for krænkelse af ytrings- og informationsfriheden (artikel 11, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder) i EU og navnlig i Italien (EUT C 104 E af 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets beslutning om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF »Fjernsyn uden grænser«, som ændret ved direktiv 97/36/EF, i perioden 2001-2002 (EUT C 193 E af 17.8.2006, s. 117).

- (12) Dette direktiv styrker overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og ligger helt på linje med principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾, særlig artikel 11. Således bør direktivet på ingen måde hindre medlemsstaterne i at anvende deres forfatningsregler om presse- og ytringsfrihed.
- (13) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester ⁽²⁾. Udkast til nationale foranstaltninger for on-demand audiovisuelle medietjenester, der er strengere eller mere detaljerede end dem, der er nødvendige for blot at gennemføre dette direktiv, bør derfor følge de proceduremæssige forpligtelser, der er indeholdt i artikel 8 i direktiv 98/34/EF.
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 berører ifølge dets artikel 1, stk. 3 ⁽³⁾, ikke foranstaltninger, der er truffet på fællesskabs- eller nationalt plan for at forfølge mål af almen interesse, navnlig for så vidt angår regulering af indhold og politikken på det audiovisuelle område.
- (15) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke indebære, at medlemsstaterne skal indføre — eller tilskyndes til at indføre — nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for audiovisuelle medietjenester.
- (16) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste kun dække audiovisuelle medietjenester, hvad enten de er fjernsynsudsendelser eller on-demandbaserede, der er massemedier, dvs. som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Definitionen bør kun omfatte tjenester, der falder inden for traktatens definition af tjenesteydelser, og bør således omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-føretager, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.
- (17) Det er kendetegnende for on-demand audiovisuelle tjenester, at de er »tv-lignende«, dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved dette direktiv. I lyset af dette og for at hindre skævheder med hensyn til fri bevægelighed og konkurrence bør begrebet »program« derfor fortolkes dynamisk under hensyn til udviklingen inden for tv-spredning.
- (18) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste dække massemedier, hvis funktion er at informere, underholde og oplyse offentligheden. Den bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation, men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør udelukke alle tjenester, hvor distributionen af audiovisuelt indhold ikke er hovedformålet, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.
- (19) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af medietjenesteudbyder udelukke fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd.
- (20) Til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. For fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, dvs. lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør dette direktiv imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.
- (21) Direktivets anvendelsesområde bør ikke dække elektroniske udgaver af aviser og blade.

⁽¹⁾ EUT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Senest ændret ved Rådets direktiv 2006/96/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 81).

⁽³⁾ EUT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

- (22) I dette direktiv bør udtrykket »audiovisuel« henvise til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste bør også dække tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige tekstbaserede tjenester bør ikke omfattes af dette direktiv, som ikke bør berøre medlemsstaternes frihed til at lovgive om sådanne tjenester på nationalt plan i overensstemmelse med traktaten.
- (23) Begrebet »redaktionelt ansvar« er afgørende for definitionen af medietjenesteudbydere og dermed for definitionen af audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne kan specificere yderligere aspekter af definitionen »redaktionelt ansvar«, navnlig begrebet »effektiv kontrol«, når de vedtager gennemførelsesforanstaltninger til dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre de fritagelser for ansvar, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) ⁽¹⁾.
- (24) I forbindelse med fjernsynsudsendelser bør begrebet »samtidig modtagelse« også dække omtrent samtidig modtagelse forårsaget af variationer i det korte tidsrum, der af tekniske årsager i forbindelse med transmissionsprocessen forløber mellem transmission og modtagelse af udsendelsen.
- (25) Alle de egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste, som er angivet i definitionen og forklaret i betragtning 16-23, bør være til stede samtidigt.
- (26) Ud over tv-reklame og teleshopping bør et bredere begreb »audiovisuel kommerciel kommunikation« defineres i dette direktiv, som imidlertid ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed.
- (27) Oprindelseslandsprincippet bør fortsat være kernen i dette direktiv, da det er uomgængeligt for etableringen af et indre marked. Princippet bør derfor gælde alle audiovisuelle medietjenester, således at medietjenesteudbydere får den retssikkerhed at arbejde under, der er nødvendig som grundlag for nye forretningsmodeller, og udbygning af sådanne tjenester. Det er også en forudsætning for den frie udveksling af informationer og audiovisuelle programmer på det indre marked.
- (28) For at fremme en stærk, konkurrencedygtig og integreret europæisk audiovisuel industri og øge mediepluralismen i Den Europæiske Union bør kun én medlemsstat have jurisdiktion over en audiovisuel medietjenesteudbyder, og informationspluralismen bør være et grundlæggende princip inden for Den Europæiske Union.
- (29) Den teknologiske udvikling, især inden for digitale satellitprogrammer, betyder, at der bør anlægges subsidiære kriterier for at sikre, at reguleringen bliver hensigtsmæssig og gennemføres effektivt, og for at give aktørerne faktisk magt over indholdet af audiovisuelle tjenester.
- (30) Da dette direktiv vedrører tjenester, der udbydes til almenheden i Den Europæiske Union, bør det kun gælde for audiovisuelle medietjenester, som kan modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater med almindeligt forbrugerudstyr. Definitionen af, hvad der er almindeligt forbrugerudstyr, bør overlades til de kompetente nationale myndigheder.
- (31) Den frie etableringsret er fastslået som en grundlæggende ret i traktatens artikel 43-48. Det betyder, at udbydere af medietjenester som hovedregel bør have ret til frit at vælge, i hvilken medlemsstat de vil etablere sig. Domstolen har desuden understreget, at traktaten ikke indeholder noget »forbud mod, at en virksomhed gør brug af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i tilfælde, hvor den ikke udbyder tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor den er etableret« ⁽²⁾.
- (32) Medlemsstaterne bør kunne anlægge mere detaljerede eller strengere regler over for medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion på de områder, der samordnes i dette direktiv, men bør samtidig sikre, at disse regler er i overensstemmelse med de generelle principper i fællesskabsretten. For at tage højde for situationer, hvor et tv-spredningsforetagende, der henhører under én medlemsstats jurisdiktion, leverer en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod en anden medlemsstats område, er et krav om, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden, og i tilfælde af omgåelse en kodificering af Domstolens retspraksis ⁽³⁾ og i tilknytning hertil indførelse af en mere effektiv procedure en passende løsning, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes korrekt. Begrebet »bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse« er udviklet af Domstolen i dens retspraksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 og omfatter bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik. Den medlemsstat, der anmoder om samarbejde, bør sikre, at de særlige nationale bestemmelser er objektivt nødvendige, at de anvendes på en ikke-diskriminerende måde og at de ikke er mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Sag C-56/96 VT4, præmis 22, og sag C 212/97 Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; se også sag C-11/95, Kommissionen mod Kongeriget Belgien, og sag C-14/96, Paul Denuit.

⁽³⁾ Sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; sag C-33/74, Van Binsbergen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging, sag C-23/93, TV 10 SA mod Commissariaat voor de Media, præmis 21.

(33) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en udsendelse fra en medietjenesteudbyder, der er etableret i en anden medlemsstat, helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område, kan den henholde sig til indikatorer som tv-reklame- og/eller abonnementsindtægternes oprindelse, tjenestens hovedsprog eller forekomsten af programmer eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod befolkningen i den medlemsstat, hvor de modtages.

(34) I henhold til dette direktiv og uanset oprindelseslandsprincippet kan medlemsstaterne fortsat træffe foranstaltninger, som begrænser den frie tv-spredningsvirksomhed, men kun på de betingelser og efter den procedure, direktivet fastlægger. Ifølge fast praksis ved Domstolen skal enhver begrænsning i den frie udveksling af tjenesteydelser, som enhver anden afvigelse fra et grundlæggende traktatprincip, fortolkes restriktivt ⁽¹⁾.

(35) Det bør kun være muligt at begrænse det frie udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester i overensstemmelse med betingelser og procedurer, som gentager dem, der allerede er fastlagt i artikel 3, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2000/31/EF.

(36) I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet om bedre regulering for vækst og beskæftigelse i Den Europæiske Union understregede Kommissionen nødvendigheden af at foretage en omhyggelig analyse af, hvilken reguleringsmetode der er mest hensigtsmæssig, navnlig for at fastslå om lovgivning er at foretrække i en bestemt sektor for et bestemt problem, eller om man bør overveje alternative metoder, f.eks. samregulering eller selvregulering. Endvidere har erfaringer vist, at både sam- og selvregulering, der gennemføres efter medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en væsentlig rolle for realiseringen af en højere grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at gennemføre målsætninger af almen interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbydere selv.

Selvregulering er således en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, ngo'er eller foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retlige traditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til den gældende lovgivningsmekanisme og de gældende retlige og/eller administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i dette direktiv. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af dette direktivs bestemmelser, men bør dog ikke erstatte de nationale lovgivende myndigheders forpligtelser.

Samregulering skaber i sin minimale form et »juridisk bånd« mellem selvregulering og de nationale lovgivende myndigheder i overensstemmelse med de retlige traditioner i medlemsstaterne. Samregulering bør tillade statslig indgriben, såfremt målene hermed ikke opfyldes. Uden at det berører medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse, tilskynder dette direktiv til anvendelse af samregulering og selvregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for sam- og/eller selvregulering, eller afbryde eller true eksistensen af nuværende sam- eller selvreguleringsordninger, der allerede er indført i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.

(37) Mediekendskab henviser til den viden, de færdigheder og den forståelse, der er nødvendig for at sætte forbrugerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. Personer med mediekendskab er i stand til at træffe kvalificerede valg, forstå arten af indhold og tjenester og drage fordel af hele det spektrum af muligheder, som de nye kommunikationsteknologier giver. De kan bedre beskytte sig selv og deres familier mod skadeligt eller krænkende materiale. Derfor bør mediekendskabet forbedres i alle sektorer af samfundet, og de fremskridt, der gøres, bør følges nøje.

Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten i forbindelse med den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og online-informationstjenester ⁽²⁾ indeholder allerede en række mulige foranstaltninger til fremme af mediekendskab såsom løbende uddannelse af lærere og undervisere, specifik undervisning i internettet for børn fra en tidlig alder omfattende lektioner med adgang for forældrene eller tilrettelæggelse af nationale oplysningskampagner for borgerne under anvendelse af alle kommunikationsmidler for at oplyse om, hvordan internettet anvendes ansvarligt.

(38) Retten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden kan købes med eneret af tv-spredningsforetagender. Det er imidlertid vigtigt at fremme pluralismen gennem mangfoldighed inden for produktion og programsætning af nyheder overalt i EU og at respektere de principper, der er nedfældet i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(39) For at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Den Europæiske Union nyder den fornødne beskyttelse i fuldt omfang, bør indehavere af eneretten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden, give andre tv-spredningsforetagender ret til at benytte korte uddrag i generelle nyhedsprogrammer på loyale,

⁽¹⁾ Sag C-355/98, Kommissionen mod Belgien [2000], Sml. I-1221, præmis 28, sag C-348/96, Calfa [1999], Sml. I-0011, præmis 23.

⁽²⁾ EUT L 378 af 27.12.2006, s. 72.

rimelige og ikke-diskriminerende vilkår under behørig hensyntagen til enerettighederne. Vilkårene bør meddeles i god tid før hver begivenhed, der er af stor interesse for offentligheden, således at andre har tid til at gøre brug af deres ret. Et tv-spredningsforetagende bør have mulighed for at udøve denne ret gennem et mellemed, der specifikt optræder på vegne af dette i det konkrete tilfælde. Sådanne korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler, og bør som hovedregel ikke være længere end 90 sekunder.

Retten til adgang til korte uddrag bør kun finde anvendelse på et grænseoverskridende grundlag, når det er nødvendigt. Et tv-spredningsforetagende skal derfor først søge adgang fra et tv-spredningsforetagende etableret i samme medlemsstat, der har eneretten til de begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden.

Begrebet generelle nyhedsprogrammer bør ikke omfatte kompilering af korte uddrag i underholdningsprogrammer.

Oprindelseslandsprincippet bør finde anvendelse på såvel adgangen til som transmissionen af korte uddrag. I en grænseoverskridende kontekst betyder det, at de forskellige lovgivninger bør anvendes sekventielt: Først, for så vidt angår adgangen til korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der leverer det første signal (dvs. som giver adgang), er etableret, gælde. Det er sædvanligvis den medlemsstat, hvor den pågældende begivenhed finder sted. Hvis en medlemsstat har indført en ækvivalent ordning for adgang til den pågældende begivenhed, bør lovgivningen i denne medlemsstat finde anvendelse i alle tilfælde. Dernæst, for så vidt angår transmissionen af de korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der anvender (dvs. sender) de korte uddrag er etableret, gælde.

- (40) Kravene i nærværende direktiv for så vidt angår adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden med henblik på korte nyhedsindslag bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet ⁽¹⁾ og de relevante internationale konventioner om ophavsret og beslægtede rettigheder. Medlemsstaterne bør fremme adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden ved at indrømme adgang til tv-spredningsforetagendets signal, som omhandlet i dette direktiv. De kan dog vælge andre ækvivalente midler som omhandlet i dette direktiv. Sådanne midler omfatter bl.a., at der gives adgang til det sted, hvor disse begivenheder finder sted, før der indrømmes adgang til signalet. Tv-spredningsfore-

tagender bør dog ikke hindres i at indgå mere detaljerede aftaler.

- (41) Det bør sikres, at medietjenesteudbydernes praksis med at udbyde deres live-tv-udsendelser af nyhedsprogrammer som on-demand tjenester efter de har været sendt i direkte tv stadig er mulig, uden at det er nødvendigt at skræddersy det enkelte program ved at udelade korte uddrag. Muligheden bør begrænses til levering af det identiske tv-program på on-demand basis fra samme medietjenesteudbyder, så det ikke kan anvendes til at skabe nye on-demandbaserede forretningsmodeller på grundlag af korte uddrag.
- (42) On-demand audiovisuelle tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendelser, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger ⁽²⁾. Derfor er det rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand audiovisuelle tjenester, som kun bør overholde grundreglerne i dette direktiv.
- (43) Da de audiovisuelle medietjenester har nogle ganske særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen, er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Derfor er det vigtigt, at medlemsstaterne sørger for, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbyderen. Hver medlemsstat må fastsætte de nærmere praktiske bestemmelser om, hvordan dette mål kan nås uden overtrædelse af andre relevante bestemmelser i fællesskabsretten.
- (44) Tilstedeværelsen af skadeligt indhold i de audiovisuelle medietjenester er en kilde til vedvarende bekymring hos lovgiverne, medieindustrien og forældre. Der vil også komme nye udfordringer, især i forbindelse med nye platforme og produkter. Derfor er det nødvendigt at indføre regler, der beskytter mindreåriges fysiske, mentale og moralske udvikling såvel som den menneskelige værdighed i alle audiovisuelle medietjeneste, herunder audiovisuel kommerciel kommunikation.
- (45) Indgreb, hvis formål er at beskytte den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, bør nøje afvejes mod ytringsfriheden, som fastslået i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Formålet med sådanne foranstaltninger, som f.eks. anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning bør således være at sikre en tilstrækkelig grad af beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, særlig med hensyn til on-demand audiovisuelle medietjenester.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Sag C-89/04, Mediakabel.

- I henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten er betydningen af filtreringssystemer og mærkning allerede anerkendt og den omfattede en række mulige foranstaltninger til gavn for mindreårige som f.eks. systematisk stille et effektivt, opdaterbart og let anvendeligt filtreringssystem til rådighed for brugerne, når de tegner et abonnement hos en internetudbyder, eller udstyre adgangen til tjenester særligt beregnet på børn med automatiske filtreringssystemer.
- (46) Udbydere af audiovisuelle medietjenester, som henhører under medlemsstaternes jurisdiktion, bør under alle omstændigheder underlægges forbuddet mod udbredelse af børnepornografi i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi ⁽¹⁾.
- (47) Ingen af de bestemmelser om beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, som indføres ved dette direktiv, kræver nødvendigvis, at de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af disse interesser, bør gennemføres som offentlige organers forudgående kontrol med de audiovisuelle medietjenester.
- (48) On-demand audiovisuelle medietjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsynsudsendelser. Derfor bør de, når det er muligt, fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. En sådan støtte til europæiske programmer kunne f.eks. have form af finansielle bidrag fra sådanne tjenester til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, en minimumsandel af europæiske programmer i »video on demand«-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter. Det er vigtigt regelmæssigt på ny at gennemgå anvendelsen af bestemmelserne om audiovisuelle medietjenesters fremme af europæiske programmer. I de i dette direktiv nævnte rapporter bør medlemsstaterne også gøre rede dels for sådanne tjenesters økonomiske bidrag til produktion af europæiske programmer og til erhvervelse af rettigheder til sådanne programmer, dels for de europæiske programmets andel i de audiovisuelle medietjenesters udbud og for det faktiske forbrug af de europæiske programmer, sådanne tjenester tilbyder.
- (49) Når medlemsstaterne definerer »producenter, som er uafhængige af tv-spredningsforetagender«, jf. artikel 5 i direktiv 89/552/EØF, bør de tage passende hensyn til kriterier som ejerskab af produktionsselskabet, antallet af programmer leveret til det samme tv-spredningsforetagende og ejerskab af sekundære rettigheder.
- (50) Ved gennemførelsen af artikel 4 i direktiv 89/552/EØF, bør medlemsstaterne tilskynde til, at coproducerede europæiske programmer eller europæiske programmer af udenlandsk oprindelse får en tilstrækkelig andel af tv-spredningsforetagendernes programflader.
- (51) Det er vigtigt, at det sikres, at spillefilm sendes inden for perioder, der aftales mellem rettighedshaverne og udbydere af medietjenester.
- (52) Med adgangen til on-demand audiovisuelle medietjenester øges forbrugernes valgmuligheder. Detaljerede regler for audiovisuel kommerciel kommunikation for on-demand audiovisuelle medietjenester forekommer derfor hverken berettigede eller meningsfulde fra en teknisk synsvinkel. Dog bør al audiovisuel kommerciel kommunikation ikke alene overholde identifikationsreglerne, men også et grundlæggende sæt kvalitetsregler, således at klart formulerede, almindelige retsprincipper kan blive opfyldt.
- (53) Retten til berigtigelse er et egnet retsmiddel for tv-spredning og kan også anvendes i online-miljøet. Henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten indeholder allerede retningslinjer for gennemførelse af foranstaltninger i national lovgivning og praksis til sikring af berigtigelsesretten eller tilsvarende foranstaltninger over for online-medier.
- (54) Kommissionen var i sin fortolkningsmeddelelse om visse aspekter ved bestemmelserne i direktivet om »fjernsyn uden grænser« ⁽²⁾ i forbindelse med tv-reklamer inde på, at nye reklameteknikker og innovationer inden for markedsføring har skabt nye effektive audiovisuelle kommercielle kommunikationsmuligheder via traditionelle fjernsynsvirksomheder, som dermed kan få bedre muligheder for at konkurrere på lige fod med innovationer, der bygger på selvalg.
- (55) Udviklingen inden for handel og teknologi betyder, at brugerne får flere valgmuligheder og større ansvar, når de bruger de audiovisuelle medietjenester. For at blive ved med at stå i et rimeligt forhold til målene af almen interesse, bør reguleringen rumme en vis fleksibilitet med hensyn til fjernsynsudsendelser. Adskillelsesprincippet bør begrænses til at gælde tv-reklamer og teleshopping, produktplacering bør tillades under visse omstændigheder, medmindre en medlemsstat beslutter andet og visse kvantitative restriktioner bør ophæves. Skjult produktplacering bør dog være forbudt. Adskillelsesprincippet bør ikke hindre brug af nye reklameteknikker.
- (56) Foruden dette direktivs bestemmelser om reklamepraksis gælder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders

⁽¹⁾ EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ EFT C 102 af 28.4.2004, s. 2.

urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked ⁽¹⁾ for urimelig handelspraksis som f.eks. vildledende og aggressiv handelspraksis i audiovisuelle medietjenester. Eftersom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsoring til fordel for disse ⁽²⁾, som forbyder reklame for cigaretter og andre tobaksvarer i trykte medier, informations-samfundstjenester og radioudsendelser, desuden ikke berører direktiv 89/552/EØF bør forholdet mellem direktiv 2003/33/EF og direktiv 89/552/EØF på grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter forblive uændret, når nærværende direktiv er trådt i kraft. Artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler ⁽³⁾, som forbyder offentlig reklame for visse lægemidler, gælder, som fastsat i den artikels stk. 5, med forbehold af artikel 14 i direktiv 89/552/EØF. Forholdet mellem direktiv 2001/83/EF og direktiv 89/552/EØF bør forblive uændret, når nærværende direktiv er trådt i kraft. Endvidere bør dette direktiv ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer ⁽⁴⁾.

reklame og teleshoppingindslag. I betragtning af forbrugernes øgede valgmuligheder synes heller ikke grænserne for, hvor længe der må sendes på teleshopping- og reklamekanaler, længere at være berettigede. Derimod bør 20 %-grænsen for tv-reklame- og teleshoppingindslag pr. klokke time fastholdes. Ved tv-reklameindslag bør forstås tv-reklamer i henhold til artikel 1, litra i), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv af en varighed på højst 12 minutter.

(57) I betragtning af seernes øgede muligheder for at undgå reklamer ved brug af nye teknologier såsom personlige videobåndoptagere og det større udvalg af kanaler er det ikke længere berettiget at detailregulere indsættelsen af reklameindslag for at beskytte seerne. Mens dette direktiv ikke bør øge den tilladte reklamemængde pr. time, bør det give tv-spretningsforetagenderne fleksibilitet med hensyn til at vælge, hvor de indsættes, blot dette ikke virker urimeligt forstyrrende på helheden i det enkelte program.

(58) Dette direktiv har til formål at beskytte det særligt karakteristiske ved europæisk fjernsyn, hvor reklamer fortrinsvis placeres mellem programmerne, og det begrænser derfor muligheden for afbrydelser i spillefilm og tv-film samt afbrydelser i visse programkategorier, der stadig kræver særlig beskyttelse.

(59) Den tidligere begrænsning af, hvor megen tv-reklame der må sendes om dagen, har i det store og hele vist sig at være teoretisk. Begrænsningen pr. time er vigtigere, da den også gælder i den bedste sendetid. Dagskvoten bør derfor ophæves, mens timekvoten bør bevares for tv-

(60) Skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er en praksis, der forbydes af dette direktiv, fordi den påvirker forbrugerne negativt. Forbuddet mod skjult audiovisuel kommerciel kommunikation bør ikke omfatte legitim produktplacering i overensstemmelse med dette direktiv, såfremt seeren på passende vis informeres om, at der foregår produktplacering. Dette kan ske ved at oplyse, at der finder produktplacering sted i et bestemt program, f.eks. ved hjælp af et neutralt logo.

(61) Produktplacering er en realitet i spillefilm og tv-programmer, men medlemsstaterne har forskellige regler om denne praksis. For at sikre lige konkurrencevilkår og dermed styrke den europæiske mediebranches konkurrenceevne må der vedtages regler for produktplacering. Dette direktivs definition af produktplacering bør dække enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, hvorved der i en udsendelse, mod betaling eller tilsvarende modydelse, vises eller henvises til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke for en vare eller tjenesteydelse. Gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, bør kun betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af betydelig værdi. For produktplacering bør gælde de samme kvalitative regler og begrænsninger som for audiovisuel kommerciel kommunikation. Det afgørende kriterium for sondringen mellem sponsoring og produktplacering er, at ved produktplacering indgår omtalen af et produkt i et programs handling, derfor indeholder definitionen i artikel 1, litra m), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv ordene »som led i«. En sponsor kan derimod nævnes i løbet af et program, men indgår ikke i handlingen.

(62) Produktplacering bør i princippet være forbudt. Undtagelser er dog relevante for visse slags programmer på grundlag af en positivliste. Medlemsstaterne bør kunne fravælge disse undtagelser helt eller delvis, f.eks. ved kun at tillade produktplacering i programmer, der ikke er produceret udelukkende i den pågældende medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16.

⁽³⁾ EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1901/2006 (EUT L 378 af 27.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT L 404 af 30.12.2006, s. 9. Berigtigelse i EUT L 12 af 18.1.2007, s. 3.

(63) Endvidere er sponsorering og produktplacering forbudt, såfremt det påvirker indholdet af programmerne på en sådan måde, at det berører medietjenesteudbyderens ansvar og uafhængighed. Dette er tilfældet med temaplacering.

(64) Retten for handicappede og ældre til at deltage og blive integreret i samfundslivet og det kulturelle liv i Fællesskabet er uløseligt forbundet med tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Midlerne for at opnå tilgængelighed bør omfatte men ikke begrænses til tegnsprog, undertekster, lydbeskrivelse og let forståelig menustyring.

(65) Medlemsstaterne er i henhold til de pligter, der er tillagt dem ved traktaten, ansvarlige for den faktiske gennemførelse af dette direktiv. De kan frit vælge de egnede instrumenter ud fra deres retstraditioner og etablerede strukturer, navnlig den form, som deres kompetente uafhængige tilsynsorganer skal have, således at de kan udføre deres arbejde med gennemførelse af dette direktiv upartisk og gennemsigtigt. Mere specifikt bør de instrumenter, som medlemsstaterne har valgt, bidrage til at fremme mediepluralismen.

(66) Et tæt samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente tilsynsorganer og Kommissionen er en forudsætning for at dette direktiv kan anvendes korrekt. Tilsvarende er et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem medlemsstaternes tilsynsorganer af stor vigtighed med hensyn til den indvirkning, som tv-spredningsforetagender, der er etableret i én medlemsstat, kan have på en anden medlemsstat. Hvis der i national lovgivning er fastsat tilladelsesprocedurer, og mere end én medlemsstat er berørt, er det ønskeligt, at der finder kontakter sted mellem de respektive organer, før sådanne tilladelser udstedes. Dette samarbejde bør dække alle de områder, der samordnes ved direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv og navnlig artikel 2, 2a og 3 deri.

(67) Målene for dette direktiv, nemlig at skabe et område uden indre grænser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre en høj grad af beskyttelse af almene hensyn, især beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed, samt fremme af handicappedes rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af direktivets omfang og virkninger bedre opfyldes på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(68) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽¹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 89/552/EØF foretages følgende ændringer:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester)«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

a) »audiovisuel medietjeneste«:

— en tjeneste som defineret i traktatens artikel 49 og 50, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF. Sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g)

og/eller

— audiovisuel kommerciel kommunikation

b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning. Programmer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama

⁽¹⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

- c) »redaktionelt ansvar«: udøvelse af effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer og deres tilrettelæggelse, enten i en kronologisk programflade, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester. Redaktionelt ansvar indebærer ikke nødvendigvis et juridisk ansvar i henhold til national lovgivning med hensyn til indholdet eller de udbudte tjenester
- d) »medietjenesteudbyder«: den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i den audiovisuelle medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges
- e) »tv-spredning« eller »fjernsynsudsendelser« (dvs. en lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på samtidig modtagelse af programmer på basis af en programflade
- f) »tv-spredningsforetagende«: en medietjenesteudbyder af fjernsynsudsendelser
- g) »on-demand audiovisuel medietjeneste« (dvs. en ikke-lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen
- h) »audiovisuel kommerciel kommunikation«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. tv-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering
- i) »tv-reklame«: enhver meddelelse uanset form, som udsendes enten mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål af et offentligt eller privat foretagende eller en juridisk person i forbindelse med handel, industri, håndværk eller liberale erhverv for at promovere levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- j) »skjult audiovisuel kommerciel kommunikation«: præsentation i ord eller billeder af varer eller tjenesteydelser, en vareproducents eller tjenestebyders navn, varemærke eller virksomhed i programmer, når præsentationen fra medietjenesteudbyderens side er ment som reklame og vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til sin art. En sådan præsentation anses navnlig for at være tilsigtet, når den foretages mod betaling eller anden modydelse
- k) »sponsorering«: ethvert bidrag fra et offentligt eller privat foretagende eller en fysisk person, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere foretagendets navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter
- l) »teleshopping«: udsendelse af direkte tilbud til offentligheden med henblik på levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- m) »produktplacering«: enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program mod betaling eller anden modydelse
- n) i) »europæiske programmer«:
- programmer med oprindelse i medlemsstaterne
 - programmer med oprindelse i europæiske tredjelande, som er parter i den af Europarådet vedtagne europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, for så vidt de opfylder betingelserne i nr. ii)
 - programmer, der er co-produceret som led i aftaler vedrørende den audiovisuelle sektor mellem Fællesskabet og tredjelande, og som opfylder de betingelser, der er fastsat i de enkelte aftaler.
- Anvendelsen af bestemmelserne i andet og tredje led er betinget af, at programmer med oprindelse i medlemsstaterne ikke udsættes for diskriminerende foranstaltninger i de pågældende tredjelande
- ii) De programmer, der er nævnt i første og andet led i nr. i), er programmer, der hovedsagelig er produceret under medvirken af ophavsmænd og medarbejdere bosiddende i en eller flere af de stater, der er nævnt i første og andet led i nr. i), forudsat at en af følgende tre betingelser er opfyldt:
- de er fremstillet af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater
 - produktionen af programmerne overvåges og kontrolleres effektivt af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater
 - co-producenterne i disse stater står for størstedelen af de samlede omkostninger ved co-produktionen, og denne kontrolleres ikke af en eller flere producenter, der er etableret uden for disse stater.

- iii) Programmer, der ikke er europæiske programmer som defineret i nr. i), men som er produceret som led i bilaterale co-produktionsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande, betragtes som europæiske programmer, såfremt størstedelen af de samlede produktionsomkostninger afholdes af co-producenter fra Fællesskabet, og produktionen ikke kontrolleres af en eller flere producenter, der er etableret uden for medlemsstaternes område.»

3) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Hver medlemsstat sikrer, at alle audiovisuelle medietjenester, der udsendes af medietjenesteudbydere under dens jurisdiktion, overholder de retsregler, der gælder for audiovisuelle medietjenester bestemt for offentligheden i denne medlemsstat.

2. I dette direktiv forstås ved medietjenesteudbydere under en medlemsstats jurisdiktion tjenesteudbydere, der er:

a) etableret i den pågældende medlemsstat i henhold til stk. 3, eller

b) omfattet af stk. 4.

3. Ved anvendelsen af dette direktiv anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i en medlemsstat i følgende tilfælde:

a) medietjenesteudbyderen har sit hovedkontor i den pågældende medlemsstat, og de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i denne medlemsstat

b) hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi

c) hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i en medlemsstat, men beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i et tredjeland, eller omvendt, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den pågældende medlemsstat, forudsat at en betydelig del

af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i denne medlemsstat.

4. Medietjenesteudbydere, som ikke er omfattet af stk. 3, anses for at høre under en medlemsstats jurisdiktion i følgende tilfælde:

a) de benytter en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat

b) de benytter ikke en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat, men benytter dog satellitkapacitet, der tilhører denne medlemsstat.

5. Hvis det ikke ud fra stk. 3 og 4 kan afgøres, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion, er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 43-48 i traktaten.

6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater ved hjælp af standardforbrugerudstyr.»

4) I artikel 2a foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.«

b) I stk. 2 affattes indledningen og litra a) således:

»2. For så vidt angår tv-spredning kan medlemsstaterne midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) en fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 3b.«

c) Følgende stykker tilføjes:

»4. For så vidt angår on-demand audiovisuelle medietjenester kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 1 for en bestemt tjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) foranstaltningerne skal:

i) være nødvendige af en af følgende grunde:

— ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelse af enkeltpersoners værdighed

- sundhedsbeskyttelse
- den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar
- beskyttelse af forbrugere, herunder investorer
- ii) træffes over for en on-demand audiovisuel medietjeneste, der krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål
- iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål

b) medlemsstaten skal, uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:

- have opfordret den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, til at træffe foranstaltninger, og denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige
- have meddelt Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 4, litra b). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde.

6. Kommissionen skal, uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, jf. stk. 4 og 5, hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten; kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode den pågældende medlemsstat om ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om straks at bringe allerede truffene foranstaltninger til ophør.»

5) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, hvis sådanne bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten.

2. I tilfælde, hvor en medlemsstat,

- a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse og
- b) vurderer, at et tv-spredningsforetagende under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den kontakte den medlemsstat, der har jurisdiktion, med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra den pågældende medlemsstat skal den medlemsstat, der har jurisdiktion, anmode tv-spredningsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, skal underrette førstnævnte medlemsstat om resultatet af denne anmodning inden to måneder. Hver af de to medlemsstater kan anmode det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 23a, om at behandle sagen.

3. Hvis den pågældende medlemsstat vurderer:

- a) at det resultat, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og
- b) at tv-spredningsforetagendet har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere regler, der ville være gældende, hvis foretagendet var etableret i den pågældende medlemsstat,

kan den træffe passende foranstaltninger over for det pågældende tv-spredningsforetagende.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikke-diskriminerende måde og må ikke være mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser alle er opfyldt:

- a) den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på
- b) Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag.

5. Kommissionen træffer afgørelse senest tre måneder efter at have modtaget underretningen, jf. stk. 4, litra a). Hvis Kommissionen træffer afgørelse om at foranstaltningerne er uforenelige med fællesskabsretten, afstår den pågældende medlemsstat fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres lovgivning, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Medlemsstaterne fremmer ordninger for sam- og/eller selvregulering på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem hjemler sådan regulering. Disse ordninger tilrettelægges, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater og rummer midler til effektiv håndhævelse.

8. Direktiv 2000/31/EF gælder, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF og en bestemmelse i nærværende direktiv, har bestemmelserne i nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.»

6) Artikel 3a udgår.

7) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIa

Bestemmelser gældende for alle audiovisuelle medietjenester

Artikel 3a

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) medietjenesteudbyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret
- c) oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt, direkte og effektivt, herunder udbyderens e-postadresse eller websted
- d) i givet fald, det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Artikel 3b

Medlemsstaterne sikrer ved passende midler, at audiovisuelle medietjenester fra tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

Artikel 3c

Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, til at sikre, at deres tjenester gradvis bliver tilgængelige for syns- og hørehæmmede.

Artikel 3d

Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne.

Artikel 3e

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, overholder følgende krav:

- a) audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt

b) der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation

c) audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:

- i) skade respekten for den menneskelige værdighed
- ii) indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering

iii) tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller for sikkerheden

iv) tilskynde til adfærd, der kan være til stor skade for miljøbeskyttelsen

d) alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer er forbudt

e) audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer

f) audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt

g) audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder de audiovisuelle medietjenesteudbydere til at udvikle adfærds-kodekser vedrørende underlødige audiovisuel kommunikation, der følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer indeholdende næringsmidler og stoffer med ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig sådanne som f.eks. fedt, transfedtsyrer, salt/natrium og sukker, som det anbefales ikke at indtage for store mængder af i den samlede kost.

Artikel 3f

1. Audiovisuelle medietjenester eller programmer, der er sponsoreret, skal opfylde følgende krav:

- a) deres indhold og, såfremt der er tale om tv-spredning, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed

b) de må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må især ikke indeholde særlige reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser

c) seerne skal informeres tydeligt om, at der findes en sponsoraftale; sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres som sponsorerede, ved at sponsorens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. en angivelse af vedkommendes produkt(er) eller tjenesteydelse(r) eller et kendemærke for dem, angives på en for programmerne passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer.

3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponsoreres af foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler og medicinsk behandling, må denne sponsoring promovere foretagendets navn eller image, men ikke bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Artikel 3g

1. Produktplacering er forbudt.

2. Uanset stk. 1 er produktplacering tilladt, medmindre en medlemsstat træffer anden afgørelse,

— i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer eller

— hvor der ikke erlægges betaling, men kun finder gratis levering af visse varer eller tjenesteydelser sted, f.eks. produktionsrekvisitter og præmier, med henblik på deres medtagelse i et program.

Undtagelsen i første led finder ikke anvendelse på børneprogrammer.

Programmer, der indeholder produktplacering, skal mindst opfylde alle følgende krav:

a) deres indhold og, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed

b) de tilskynder ikke direkte til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og indeholder navnlig ikke særlige reklameomtaler af sådanne varer eller tjenesteydelser

c) de giver ikke de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle

d) seerne informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering; indeholder et program produktplacering, markeres det på passende vis ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Undtagelsesvis kan medlemsstaterne vælge at fravige kravene i litra d), forudsat at det pågældende program hverken er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.

3. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

— tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, eller

— bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Stk. 1, 2 og 3 gælder kun for programmer, der er produceret efter ... (*).«

8) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIb

Bestemmelser, der udelukkende gælder for on-demand audiovisuelle medietjenester

Artikel 3h

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne on-demand audiovisuelle medietjenester.

Artikel 3i

1. Medlemsstaterne sikrer, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som on-demand audiovisuelle medietjenesten tilbyder.

(*) To år efter dette direktivs ikrafttræden.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den ... (*) ved udgangen af det fjerde år efter vedtagelsen af dette direktiv og derefter hvert fjerde år.

3. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og redegør herunder for den markeds-mæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.»

9) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIc

Bestemmelser om enerettigheder og korte nyhedsindslag i fjernsynsudsendelser

Artikel 3j

1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemsigelig måde og i tilstrækkelig god tid. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte, eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal transmitteres tidsforskuet.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i Den Europæiske Unions Tidende og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler inden for rammerne af deres lovgivning, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat berøves muligheden for at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskuet transmission på gratis

fjernsyn, således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 3k

1. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert tv-spredningsforetagende, der er etableret i Fællesskabet, med henblik på korte nyhedsindslag på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling har adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et tv-spredningsforetagende under deres jurisdiktion.

2. Hvis et andet tv-spredningsforetagende, der er etableret i den samme medlemsstat som det tv-spredningsforetagende, der søger adgang, har opnået enerettighederne til begivenheden af stor interesse for offentligheden, skal der søges om adgang hertil hos dette tv-spredningsforetagende.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan adgang er garanteret, ved at give tv-spredningsforetagenderne lov til frit at vælge korte uddrag fra det transmitterende tv-spredningsforetagendes signal, idet de som minimum angiver deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.

4. Som alternativ til stk. 3 kan en medlemsstat etablere en ækvivalent ordning, der sikrer adgang på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling ved andre midler.

5. Korte uddrag må kun anvendes til generelle nyhedsindslag og må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis det samme program tilbydes tidsforskuet af den samme medietjenesteudbyder.

6. Uanset stk. 1-5 sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med deres retssystemer og retspraksis, at der fastlægges nærmere regler og betingelser for tilvejebringelse af sådanne korte uddrag, især vedrørende eventuelle godtgørelsesordninger, den maksimale længde af uddragene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse. Når der opereres med godtgørelse, må denne ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.»

10) I artikel 4, stk. 1, udgår »som defineret i artikel 6«.

11) Artikel 6 og 7 udgår.

12) Titlen på kapitel IV affattes således:

»Tv-reklame og teleshopping«

13) Artikel 10 affattes således:

»Artikel 10

1. Tv-reklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og klart kunne skelnes fra det redaktionelle indhold. Uden at dette berører anvendelsen af nye reklameteknikker, skal tv-reklamer og teleshopping holdes klart adskilte fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske og/eller rumlige midler.

2. Isolerede reklame- og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.»

(*) Fire år efter dette direktivs ikrafttræden.

14) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Medlemsstaterne sikrer, at indsættelse af reklame- eller teleshoppingindslag i programmer ikke går ud over programmernes integritet, idet der tages hensyn til naturlige ophold i programmerne og til deres varighed og art, og at en sådan indsættelse heller ikke går ud over rettighedshavernes rettigheder.

2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af tv-reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Der må ikke indsættes reklame- eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«

15) Artikel 12 og 13 udgår.

16) Artikel 14, stk. 1, udgår.

17) Artikel 16 og 17 udgår.

18) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

1. Tv-reklame- eller teleshoppingindslag må ikke fylde mere end 20 % af en given klokkeperiode.

2. Annonceringer, som tv-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, samt sponzorannonceringer og produktplaceringer er ikke omfattet af stk. 1.«

19) Artikel 18a affattes således:

»Artikel 18a

Teleshoppingblokke skal utvetydigt angives som sådanne med optiske og akustiske midler og skal have en uafbrudt varighed på mindst 15 minutter.«

20) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Dette direktiv finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på fjernsynskanaler, der udelukkende sender reklamer og teleshopping, og på fjernsynskanaler, der udelukkende sender selvpromoverende programmer. Kapitel III og artikel 11 og 18 gælder dog ikke for sådanne kanaler.«

21) Artikel 19a udgår.

22) Artikel 20 affattes således:

»Artikel 20

For fjernsynsudsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages af offentligheden i en eller flere andre medlemsstater, kan medlemsstaterne under behørig hensyntagen til fællesskabsretten fastsætte andre betingelser end dem, der gælder efter artikel 11, stk. 2, og artikel 18, jf. dog artikel 3.«

23) Titlen på kapitel V affattes således:

»Beskyttelse af mindreårige i fjernsynsudsendelser«.

24) Artikel 22a og 22b udgår.

25) Titlen på kapitel VI affattes således:

»Berigtigelsesret i fjernsynsudsendelser«.

26) Artikel 23a, stk. 2, litra e), affattes således:

»e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester under hensyntagen til Fællesskabets politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område«.

27) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL VIb

Samarbejde mellem medlemsstaternes tilsynsorganer

Artikel 23 b

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktivs bestemmelser, navnlig artikel 2, 2a og 3, især gennem dens kompetente uafhængige tilsynsorganer.«

28) Artikel 25 og 25a udgår.

29) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Senest den ... (*) og derefter hvert tredje år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, og forelægger om nødvendigt yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen inden for audiovisuelle medietjenester, navnlig på baggrund af den seneste teknologiske udvikling, sektorens konkurrenceevne og mediekendskabsniveauet i alle medlemsstater.

(*) Fire år efter dette direktivs ikrafttræden.

Rapporten skal også vurdere spørgsmålet om tv-reklame i forbindelse med eller indeholdt i børneprogrammer, og især se på, om de kvantitative og kvalitative bestemmelser i dette direktiv har givet det ønskede beskyttelsesniveau.»

Artikel 2

I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse ⁽¹⁾ foretages følgende ændring:

— I bilaget »Direktiver og forordninger, der er omfattet af denne forordnings artikel 3, litra a)«, affattes punkt 4 således:

»4. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed ⁽²⁾: artikel 3h til 3i og artikel 10 til 20. Senest ændret ved direktiv 2007/.../EF ^(*).

(*) EUT L ...».

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den ... (*). De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i ..., den ...

På Europa-Parlamentets vegne

...

Formand

På Rådets vegne

...

Formand

⁽¹⁾ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1. Ændret ved direktiv 2005/29/EF.

⁽²⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

(*) To år efter dette direktivs ikrafttræden.

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Kommissionen vedtog sit forslag den 13. december 2005.

Europa-Parlamentet vedtog sin udtalelse under førstebehandlingen på plenarmødet den 11.-14. december 2006.

Kommissionen vedtog et ændret forslag den 29. marts 2007.

Rådet vedtog den 15. oktober 2007 sin fælles holdning i overensstemmelse med traktatens artikel 251.

Rådet har under arbejdet endvidere taget hensyn til udtalelserne fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget, vedtaget hhv. den 13. september 2006 og den 11. oktober 2006.

II. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

Den fælles holdning afspejler resultatet af uformelle kontakter mellem Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet i henhold til punkt 16-18 i den fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure.

Selv om den fælles holdning indebærer betydelige ændringer i forhold til Kommissionens oprindelige forslag, både hvad struktur og indhold angår, er den grundlæggende tilgang fra Kommissionens forslag og de væsentligste elementer deri bevaret. Der gøres rede for de vigtigste ændringer i del A og B i det følgende.

A. STRUKTURELLE ÆNDRINGER

Kommissionen har foreslået en ny tostrengt regelarkitektur, der omfatter et sæt kerneregler, som skal anvendes på alle audiovisuelle medietjenester, og et supplerende niveau med forpligtelser, der kun gælder tv-spredning. Den fælles holdning har bevaret denne grundidé, men foretager endvidere en række betydelige strukturændringer (med nye kapitler og omrokering af visse artikler) for at sikre, at de krav, der gælder for alle tjenestestudbydere, holdes adskilt fra de krav, der kun gælder for selvvalgstjenester, som derefter adskilles fra de krav, der kun gælder for tv-spredning. Disse strukturelle ændringer gør i høj grad teksten mere læsevenlig og mere klar rent juridisk.

B. INDHOLDSMÆSSIGE ÆNDRINGER

i) *Anvendelsesområdet (artikel 1, litra a)-e), artikel 3, stk. 8 ⁽¹⁾, betragtning 2, 13, 14, 16-25)*

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 2, 15, 16, 18, 213, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 41, 51, 57, 66, 67, 68, 205, 77, 79, 92

Den fælles holdning afklarer udvidelsen af direktivets anvendelsesområde som foreslået af Kommissionen. Den tankegang, der ligger bag, findes i betragtning 16-25. Den væsentligste ændring i forhold til Kommissionens forslag i denne forbindelse er indførelsen af begrebet »program«, samtidig med at der lægges større vægt på begrebet »redaktionelt ansvar«. Den fælles holdning forsøger endvidere at skabe juridisk klarhed i forholdet mellem direktivet og andre retsakter, navnlig direktiv 2000/31/EF (e-handelsdirektivet).

⁽¹⁾ Artiklerne er nummereret som i direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv.

ii) Jurisdiktion og fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 2, 2a og 3, betragtning 27-35)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 10, 14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 80, 81, 82, 199, 84, 85, 220, 221, 222, 89, 90

Den fælles holdning støtter grundidéen i Kommissionens forslag om, at jurisdiktionen fortsat skal fastlægges ud fra tjenesteudbyderens forretningssted (oprindelseslandsprincippet), samtidig med at der også bør være en mekanisme til at tage højde for de situationer, hvor en fjernsynsudsendelse helt eller fortrinsvis er rettet mod en anden medlemsstats område end den, hvor tv-spredningsforetagendet har sit forretningssted. Den fælles holdning (artikel 3) indeholder den mekanisme, Kommissionen har foreslået, med en første »samarbejdsfase«, hvor man søger løsninger, der kan accepteres af alle implicerede medlemsstater, fulgt af en næste »omgåelsesfase«, hvor der i visse veldefinerede tilfælde kan træffes bindende foranstaltninger. Denne anden fase, som ledsages af en fællesskabsprocedure, der omfatter en række betingelser, har til formål at gennemføre en kodificering af Domstolens praksis i den afledte ret.

Med hensyn til det beslægtede spørgsmål om fri udveksling af tjenesteydelser og foranstaltninger, der fraviger dette princip, bevarer artikel 2a i den fælles holdning den nuværende retssituation. Hvad selvvalgtjenester angår er betingelser og undtagelsesprocedurer (af hensyn til en række almindelige retsprincipper, herunder nødvendigheden af at beskytte mindreråge) nøjagtig de samme som i e-handelsdirektivet 2000/31/EF.

iii) Sam- og selvregulering (artikel 3, stk. 7, og betragtning 36)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 36, 37, 78, 91

Den fælles holdning anerkender den vigtige rolle, som sådanne soft-law-regler spiller, ved i artikel 3, stk. 7, at indsætte en forpligtelse for medlemsstaterne til at fremme ordninger for sam- og/eller selvregulering, i det omfang deres lovgivning hjemler sådan regulering.

iv) Produktplacering (artikel 1, litra m), artikel 3g, betragtning 60-63)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 56, 219, 61, 62, 72, 75, 76, 227, 133

Den fælles holdning fastslår princippet om, at produktplacering er forbudt i alle programmer produceret efter fristen for direktivets gennemførelse i national ret. Der indføres dog afvigelser fra dette princip for visse programtyper (film, serier, sportsudsendelser og let underholdning) på visse betingelser. Disse undtagelser gælder automatisk, medmindre en medlemsstat fravælger denne mulighed. Kravet om, at produktplacering skal markeres, når et program fortsættes efter en reklamepause, er også blevet tilføjet, og det særlige tilfælde med temaplacering er behandlet i betragtning 63.

v) Andre bestemmelser vedrørende reklamer, herunder reklamer rettet mod børn (artikel 1, litra h)-l), artikel 3e, 3f, 10, 11, 18, 18a, 19, 20, betragtning 26, 52, 54-59)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 28, 58, 59, 70, 71, 73, 74, 110, 189, 200, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 225, 226, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 134, 138, 228, 208, 202, 229, 143, 144

Den fælles holdning følger hovedtankegangen i Kommissionens forslag, idet et sæt »kvalitative« kerne-regler om audiovisuel kommerciel kommunikation finder anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester, mens de »kvantitative« regler, der kun gælder for tv-spredning, er blevet forenklet og strømlinet i forhold til reglerne i det nuværende direktiv, så der kan skabes en reguleringsramme, hvor modellen med free-to-air-fjernsyn kan konkurrere med abonnementsbaserede tv-kanaler.

Den fælles holdning sikrer yderligere beskyttelse af børn. Artikel 3e, stk. 2, kræver, at medlemsstaterne og Kommissionen udvikler adfærdskodekser vedrørende reklamer for »junk food« til børn, mens de kvantitative regler om afbrydelse af programmer i artikel 11, stk. 2, er strengere for børneprogrammer.

vi) Korte nyhedsindslag (artikel 3k, betragtning 38-40)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 21, 218, 223, 224, 207, 97, 98

Kommissionen har foreslået en bestemmelse, der skal sikre ikke-forskelsbehandling i anvendelsen af nationale ordninger, idet tv-spredningsforetagender med henblik på korte nyhedsindslag får adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden. Teksten i den fælles holdning er mere ambitiøs, da den forpligter medlemsstaterne til at indføre en sådan ordning, hvorved der i realiteten skabes en rettighed, der gælder i hele Fællesskabet. Hovedelementerne i denne rettighed harmoniseres i teksten, mens det overlades til medlemsstaterne at fastlægge de nærmere regler og betingelser for dens anvendelse i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

vii) Tilsynsmyndigheder (artikel 23b, betragtning 65 og 66)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 13, 63, 147, 148, 149

Den fælles holdning afspejler et følsomt kompromis mellem Europa-Parlamentet og Rådet om dette spørgsmål. Kernen i dette kompromis findes i den nye artikel 23b, der vedrører samarbejde og informationsudveksling.

viii) Beskyttelse af mindreårige (artikel 3h, betragtning 44-47)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 46, 47, 100, 101, 103, 14, 105, 145, 146

De nuværende bestemmelser om tv-spredning bevares intakt, men den fælles holdning tilføjer et krav om on-demand audiovisuelle medietjenester. Ifølge dette krav skal mindreårige beskyttes på en sådan måde, at de normalt ikke kan få adgang til tjenester, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Betragtningerne nævner filtreringssystemer og PIN-koder som eksempler på mulige foranstaltninger. Betragtningerne henviser endvidere til Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten.

ix) Europæiske programmer (artikel 3i og betragtning 48-50)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 49, 214, 52, 53, 108, 109, 137, 150

Bestemmelserne i det nuværende direktiv om tv-spredning ændres ikke ved den fælles holdning, selv om betragtning 49 henviser til betragtning 31 i den tidligere revision (direktiv 97/36/EF) for så vidt angår »uafhængige producenter«. Med hensyn til on-demand audiovisuelle medietjenester pålægges medietjenesteudbydere dog et nyt krav om at fremme produktion af og adgang til europæiske programmer.

x) Handicappedes adgang til tjenester (artikel 3c)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 43, 65, 135

Den fælles holdning forpligter medlemsstaterne til at tilskynde tjenesteudbydere til at sikre, at deres tjenester gradvis bliver tilgængelige for syns- og hørehæmmede.

xi) Mediekendskab (artikel 26, betragtning 37)

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 5, 8, 39, 45, 54, 93, 150

Betragtning 37 understreger den vitale rolle, mediekendskab spiller, og henviser endvidere til Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 med dens vigtige indhold om mediekendskab. Ifølge artikel 26 skal Kommissionen nu som led i sin rapport, og når der træffes afgørelse om kommende forslag om tilpasning af direktivet, tage særligt hensyn til mediekendskabsniveauet i medlemsstaterne.

xii) **Berigtigelsesret (betragtning 53)**

Relevante ændringer fra Europa-Parlamentet: 55, 136

De nuværende krav til tv-spredning (artikel 23) bevares uændret. Betragtning 53 forklarer, at retten til berigtigelse også kan anvendes som retsmiddel i et online-miljø, og henviser til henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten.

III. KONKLUSION

Den fælles holdning, der er resultatet af uformelle forhandlinger mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, bevarer den tilgang og den retlige arkitektur, Kommissionen har foreslået, og som har til formål at tilpasse reguleringen af den audiovisuelle sektor til ændringerne på markedet og inden for teknologien. Der er sket en vigtig afklaring af direktivets anvendelsesområde og af bestemmelserne om jurisdiktion, og der er foretaget en række andre vigtige tilpasninger, herunder med hensyn til følsomme spørgsmål som produktplacering, reklamer (især til børn), uddrag til korte nyhedsindslag, tilsynsmyndigheder og handicappedes adgang til medietjenester.

FÆLLES HOLDNING (EF) Nr. 19/2007**vedtaget af Rådet den 8. november 2007****med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/.../EF af ... om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet**

(2007/C 307 E/02)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, artikel 55 og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾, ogefter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet udpegede i sin resolution af 7. februar 1994 om udvikling af Fællesskabets posttjenester ⁽⁴⁾ foreningen af en gradvis og styret liberalisering af postmarkedet og en varig garanti for leveringen af den universelle tjeneste som et af hovedmålene for Fællesskabets politik for postsektoren.(2) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet ⁽⁵⁾ er der fastlagt en lovgivningsmæssig ramme for postsektoren på fællesskabsplan, herunder foranstaltninger til sikring af, at befordringspligten opfyldes, og maksimumsgrænser for de posttjenester, som medlemsstaterne med henblik på at opfylde befordringspligten kan give deres befordringspligtige virksomhed(er) eneret på, idet der skulle ske en gradvis og fremadskridende reduktion af eneretsområdet. Den ramme omfattede også en tidsplan for beslutningerne om yderligere åbning af markedet med det formål at skabe et indre marked for posttjenester.

(3) I traktatens artikel 16 understreges den plads, som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse indtager i EU's fælles værdinormer, og den rolle, som de spiller med

henblik på at fremme social og territorial samhørighed. I samme artikel hedder det, at der skal sørges for, at sådanne tjenester ydes på grundlag af principper og vilkår, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver.

(4) Den positive rolle, som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse har, blev understreget i Eurobarometermåling nr. 219 fra oktober 2005, hvoraf det fremgik, at posttjenesterne er de tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, som brugerne i EU sætter størst pris på, idet 77 % af de adspurgte udtrykker deres tilfredshed med dem.

(5) Posttjenester udfylder en vigtig rolle i forbindelse med EU's mål om social, økonomisk og territorial samhørighed, da de udgør et vigtigt redskab for kommunikation og udveksling af informationer. Postvæsenet har en stor territorial og social betydning, da det giver universel adgang til vigtige tjenester i lokalområderne.

(6) Foranstaltningerne på området for posttjenester bør tilrettelægges for at løse Fællesskabets opgaver efter traktatens artikel 2, nemlig i Fællesskabet som helhed at fremme en harmonisk, afbalanceret og bæredygtig udvikling af den økonomiske virksomhed, et højt beskæftigelsesniveau, et højt socialt beskyttelsesniveau, en bæredygtig og ikke-inflationær vækst, høj konkurrenceevne og en høj grad af konvergens med hensyn til de økonomiske resultater, højnelse af levestandarden og livskvaliteten, økonomisk og social samhørighed samt solidaritet mellem medlemsstaterne.

(7) De europæiske postmarkeder har i de seneste år gennemgået dramatiske ændringer og denne udvikling er blevet fremskyndet af teknologiske fremskridt og øget konkurrence som følge af deregulering. Globaliseringen nødvendiggør en proaktiv og udviklingsvenlig holdning, således at EU's borgere kan drage fordel af denne udvikling.

(8) I konklusionerne om midtvejsrevisionen af Lissabonstrategien gentog Det Europæiske Råd på mødet den 22.-23. marts 2005, at det er vigtigt at fuldføre det indre marked som middel til at fremme væksten og skabe flere og bedre job, og at effektive tjenesteydelser af almen økonomisk interesse har en væsentlig rolle at spille i en konkurrencedygtig og dynamisk økonomi. Disse konklusioner har ikke mistet deres gyldighed for posttjenesterne, der har central betydning som værktøj for kommunikation og handel og for den sociale og territoriale samhørighed.

⁽¹⁾ EUT C 168 af 20.7.2007, s. 74.⁽²⁾ EUT C 197 af 24.8.2007, s. 37. Udtalelse afgivet på grundlag af en ikke-obligatorisk høring.⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 11. juli 2007 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 8. november 2007 og Europa-Parlamentets holdning af ... (endnu ikke offentliggjort i EUT).⁽⁴⁾ EFT C 48 af 16.2.1994, s. 3.⁽⁵⁾ EFT C 15 af 21.1.1998, s. 14. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

- (9) I Europa-Parlamentets beslutning af 2. februar 2006 om anvendelse af postdirektivet ⁽¹⁾ lægges der vægt på den samfundsmæssige og økonomiske betydning af effektive posttjenester og på deres vigtige rolle i forbindelse med Lissabon-strategien, og der peges på, at de hidtidige reformtiltag har medført betydelige forbedringer i postsektoren, herunder højnet kvalitet, øget effektivitet og mere lydhørhed over for brugerne. I lyset af de til tider meget forskellige tendenser i udviklingen af befordringspligten i medlemsstaterne blev Kommissionen opfordret til at koncentrere sig om kvaliteten af befordringspligten og dens fremtidige finansiering under udarbejdelsen af en prospektiv undersøgelse, og som led i denne undersøgelse at foreslå en definition samt udstækning for og en passende finansiering af befordringspligten.
- (10) Som foreskrevet i direktiv 97/67/EF er der foretaget en prospektiv undersøgelse, hvor det for hver medlemsstat vurderes, hvordan den fulde gennemførelse af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet i 2009 vil påvirke opfyldelsen af befordringspligten. Kommissionen har desuden foretaget en grundig gennemgang af Fællesskabets postsektor og har i den forbindelse også iværksat undersøgelser af den økonomiske, sociale og teknologiske udvikling i sektoren samt foretaget omfattende høringer af de berørte parter.
- (11) Det påpeges i den prospektive undersøgelse, at hovedmålet, som er at give varig sikkerhed for bæredygtige posttjenester, der opfylder befordringspligten og lever op til de kvalitetsstandarder, som medlemsstaterne har fastsat i overensstemmelse med direktiv 97/67/EF, kan nås i 2009, uden at der er behov for et eneretsområde.
- (12) Den fremadskridende og gradvise åbning af postmarkederne for konkurrence har givet de befordringspligtige virksomheder tid nok til at gennemføre den nødvendige modernisering og omstrukturering, således at de er blevet levedygtige på lang sigt på de nye markedsbestemte vilkår, og den har sat medlemsstaterne i stand til at tilpasse deres regelsæt til et mere åbent miljø. Dertil kommer, at medlemsstaterne kan benytte sig af den mulighed, der ligger i gennemførelsesperioden og den lange periode, indførelsen af effektiv konkurrence kræver, til at træffe yderligere foranstaltninger for at modernisere og omstrukturere de befordringspligtige virksomheder i det omfang, det er nødvendigt.
- (13) Den prospektive undersøgelse viser, at eneretsområdet ikke længere bør være det foretrukne svar på spørgsmålet om, hvordan befordringspligten skal finansieres. Med denne vurdering tages der hensyn til Fællesskabets og medlemsstaternes interesse i fuldførelsen af det indre marked og dets muligheder for at give resultater i form af vækst og beskæftigelse såvel som til deres interesse i at sikre, at der står en effektiv, samfundsmæssigt vigtig tjeneste til rådighed for alle brugere. Derfor bør datoen for sidste skridt i fuldførelsen af det indre marked for posttjenester bekræftes.
- (14) Der er flere kræfter i postsektoren, der ansporer til ændringer, herunder efterspørgslen og skiftende behov hos kunderne, organisatoriske ændringer, automatisering og indførelse af ny teknologi, substitution ved elektroniske kommunikationsmidler samt åbning af markedet. For at leve op til konkurrencen og nye forbrugerkrav og sikre nye finansieringskilder kan postbefordrende virksomheder diversificere deres aktiviteter ved at tilbyde elektroniske erhvervstjenester eller andre af informations-samfundets tjenester.
- (15) Udbydere af posttjenester, herunder de udpegede befordringspligtige virksomheder, ansøges som følge af de nye konkurrencemæssige udfordringer til at forbedre deres effektivitet ved at tilbyde utraditionelle posttjenester (f.eks. digitalisering og elektronisk kommunikation), hvilket i sig selv vil bidrage til at forbedre konkurrenceevnen væsentligt.
- (16) En fuldstændig markedsåbning vil medvirke til at øge postmarkedernes samlede størrelse; derudover vil den bidrage til at fastholde varige arbejdspladser af høj kvalitet hos de befordringspligtige virksomheder og samtidig lette ny jobskabelse hos andre virksomheder, nye markedsdeltagere og forbundne erhvervssektorer. Dette direktivindskrænker ikke medlemsstaternes beføjelser til at regulere beskæftigelsesvilkårene i postsektoren, hvilket dog ikke bør føre til illoyal konkurrence. Der bør i forbindelse med forberedelserne til liberaliseringen af postmarkedet tages passende sociale hensyn.
- (17) Transport alene bør ikke anses for at være en posttjeneste. Adresserede reklameforsendelser, der udelukkende består af reklame- eller markedsføringsmateriale, og som, bortset fra modtagerens navn, adresse og identifikationsnummer, indeholder en identisk meddelelse, kan anses for at være en brevforsendelse.
- (18) En bedre konkurrenceevne bør endvidere gøre det muligt at integrere postsektoren med alternative kommunikationsformer og forbedre servicekvaliteten over for stadig mere krævende brugere.
- (19) Postnet i landdistrikter, blandt andet i bjergområder og på øer, spiller en vigtig rolle for integrationen af virksomheder i den nationale/globale økonomi og for opretholdelsen af social og beskæftigelsesmæssig sammenhængskraft. Desuden kan postkontorerne i fjerntliggende områder fungere som et vigtigt infrastrukturnet for adgangen til nye elektroniske kommunikationsteknologier.
- (20) Udviklingen på de tilgrænsende kommunikationsmarkeder har haft forskellige virkninger i forskellige egne af Fællesskabet og over for forskellige befolkningsgrupper og på anvendelsen af posttjenesterne. Den territoriale og sociale sammenhængskraft bør opretholdes, og ud fra det hensyn, at medlemsstaterne bør kunne tilpasse visse elementer i ydelserne for at imødekomme lokal efterspørgsel ved at udnytte den fleksibilitet, der er indbygget i direktiv 97/67/EF, er det rimeligt at fastholde befordringspligten og de dertil knyttede kvalitetskrav i fuldt

⁽¹⁾ EUT C 288 E af 25.11.2006, s. 77.

omfang som fastsat i direktiv 97/67/EF. Det skal imidlertid i overensstemmelse med gældende praksis præciseres, at medlemsstaterne kun indsamler og omdeler post på de arbejdsdage, der ikke i henhold til den nationale lovgivning er defineret som helligdage. For at sikre, at markedsåbningen fortsat bliver til gavn for alle brugerne, især for brugerne og de små og mellemstore virksomheder, bør medlemsstaterne holde nøje øje med markedsudviklingen. De bør gennemføre alle de hensigtsmæssige regulerende indgreb, som direktiv 97/67/EF åbner mulighed for, med det formål at sikre, at der fortsat står posttjenester til rådighed, som opfylder brugernes behov, herunder ved om nødvendigt at sikre, at der ydes et minimumsantal af tjenester på samme indleveringssted, og navnlig, at antallet af indleveringssteder for posttjenester i landlige og fjerntliggende regioner er passende.

- (21) Befordringspligten garanterer i princippet én indsamling og én levering til enhver fysisk eller juridisk persons hjemsted eller lokaler hver arbejdsdag, også i fjerntliggende eller tyndt befolkede områder.
- (22) Tilvejebringelsen af posttjenester af høj kvalitet bidrager i væsentlig grad til at opnå social og territorial sammenhængskraft. Navnlig giver den elektroniske handel fjerntliggende og tyndt befolkede områder nye muligheder for at deltage i det økonomiske liv, hvilket forudsætter tilvejebringelse af gode posttjenester.
- (23) Med direktiv 97/67/EF blev der etableret en præference for, at befordringspligtens opfyldelse sikres ved udpegning af befordringspligtige virksomheder. Medlemsstaterne kan kræve, at befordringstjenesten ydes på hele det nationale område. Udviklingen af mere konkurrence og flere valgmuligheder betyder, at medlemsstaterne bør have et større spillerum, når de skal afgøre, hvad der er den mest effektive og hensigtsmæssige måde at sikre befordringspligtens opfyldelse på, uden at krænke principperne om saglighed, gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling, proportionalitet og mindst mulig markedsforvridning, som er nødvendige for sikringen af et frit udbud af posttjenester på det indre marked. Medlemsstaterne kan benytte en eller flere af følgende muligheder: opfyldelse af befordringspligten ved hjælp af markedskræfterne, udpegning af en eller flere virksomheder, der skal opfylde forskellige dele af befordringspligten eller dække forskellige dele af området, og offentligt indkøb af tjenesterne.

Såfremt medlemsstaterne vælger at udpege en eller flere virksomheder til at opfylde befordringspligten eller forskellige dele af befordringspligten, bør det sikres, at kvalitetskravene for befordringspligten pålægges de befordringspligtige virksomheder på en måde, der er gennemsigtig og afpasset efter forholdene. Udpeger en medlemsstat mere en én virksomhed, bør den sikre, at befordringsforpligtelserne ikke overlapper hinanden.

- (24) Det er vigtigt, at brugerne er fuldt informerede om, hvilke ydelser der er omfattet af befordringspligten, og at udbydere af posttjenester er informeret om den eller de befordringspligtige virksomheders rettigheder og pligter.

Medlemsstaterne bør sørge for, at brugerne til enhver tid er fuldt informerede om de enkelte ydelsers karakter og tilgængelighed. Medlemsstaterne bør sikre, at alle disse oplysninger stilles til rådighed. I overensstemmelse med den øgede frihed, medlemsstaterne har til at sikre varetagelsen af befordringspligten på andre måder end ved at udpege en eller flere befordringspligtige virksomheder, bør det imidlertid overlades til medlemsstaterne at afgøre, hvordan disse oplysninger gøres offentligt tilgængelige.

- (25) På baggrund af de foretagne undersøgelser og med henblik på at frigøre hele potentialet i det indre marked for posttjenester bør brugen af eneretsområdet og de særlige rettigheder som middel til at finansiere befordringspligten ophøre.
- (26) I nogle medlemsstater kan det stadig være nødvendigt med ekstern finansiering af de resterende nettoomkostninger ved befordringspligten. Derfor bør det gøres tydeligt, hvilke eksisterende alternativer der kan sikre finansiering af befordringspligten, i det omfang dette er nødvendigt og tilstrækkelig velbegrunder, idet det overlades til medlemsstaterne at vælge, hvilken finansieringsmetode der skal benyttes. De alternative finansieringsmetoder omfatter procedurerne for offentlige indkøb, herunder i henhold til direktiverne om offentlige indkøb, konkurrencepræget dialog eller udbud med forhandling med eller uden offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse, og, i de tilfælde hvor det at opfylde befordringspligten indebærer nettoomkostninger, som bliver en urimelig byrde for den udpegede befordringspligtige virksomhed, offentlig kompensation og omkostningsudligning mellem tjenesteudbydere og/eller brugerne på en gennemskelig måde ved hjælp af bidrag til en udligningsfond. Medlemsstaterne kan benytte andre finansieringsmetoder, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten, og f.eks. beslutte, hvis og når det er nødvendigt, at overskud i de befordringspligtige virksomheders aktiviteter uden for det område, der er omfattet af befordringspligten, helt eller delvis skal dække finansieringen af nettoomkostningerne ved befordringspligten, så længe det er foreneligt med traktaten. Uanset medlemsstaternes forpligtelse til at efterkomme traktatens bestemmelser om statsstøtte, herunder specifikke underretningskrav i den forbindelse, kan medlemsstaterne underrette Kommissionen om de finansieringsmekanismer, der anvendes til dækning af eventuelle nettoomkostninger ved befordringspligten, idet dette bør fremgå af Kommissionens periodiske beretninger til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af direktiv 97/67/EF.
- (27) Det vil kunne kræves, at postbefordrende virksomheder bidrager til finansieringen af befordringspligten i de tilfælde, hvor der oprettes en udligningsfond. For at afgøre, hvilke virksomheder der kan pålægges pligt til at bidrage til en udligningsfond, bør medlemsstaterne overveje, om de pågældende virksomheders ydelser set fra brugernes synsvinkel kan anses for at kunne trække i stedet for ydelser, der er omfattet af befordringspligt, da

de i tilstrækkeligt omfang fungerer på samme måde som ydelser, der er omfattet af befordringspligt, under hensyntagen til ydelsernes egenskaber, herunder deres værdiforøgende egenskaber samt tilsigtede anvendelse og prissætning. De pågældende ydelser behøver ikke at besidde alle befordringspligt ydelsernes egenskaber som f.eks. daglig udbringning eller landsdækkende omfang.

- (28) Af hensyn til proportionalitetsprincippet bør medlemsstaterne ved fastlæggelsen af, hvilket bidrag der forlanges af disse virksomheder til omkostningerne ved at opfylde befordringspligten i en medlemsstat, benytte gennemskuelige og ikke-diskriminerende kriterier som f.eks. disse virksomheders andel af de aktiviteter, der henhører under befordringspligtområdet i denne medlemsstat. Medlemsstaterne kan kræve, at virksomheder, der skal bidrage til en udligningsfond, indfører en passende regnskabsmæssig adskillelse for at sikre, at fonden kan fungere.
- (29) Principperne om gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling og proportionalitet, som er indeholdt i direktiv 97/67/EF, bør fortsat anvendes på enhver finansieringsmekanisme, og enhver afgørelse på dette område bør bygge på gennemsigtige, saglige og kontrollerbare kriterier. Nettoomkostningerne ved at opfylde befordringspligten bør således, under den nationale forvaltningsmyndigheds tilsyn, beregnes som forskellen mellem nettoomkostningerne for en udpeget befordringspligtig virksomhed ved drift med og uden denne befordringspligt. Ved beregningen bør der tages hensyn til alle andre relevante elementer, herunder markedsmæssige fordele, som en postbefordrende virksomhed får ved at være udpeget til at varetage den tjeneste, der er omfattet af befordringspligten, retten til en rimelig fortjeneste og incitamenter til omkostningseffektivitet.
- (30) I tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at stille yderligere eller supplerende tjenester eller andre tjenester end tjenester, som er omfattet af befordringspligten som defineret i dette direktiv, til rådighed for offentligheden på deres nationale område, såsom omdeling af pensioner og postanvisninger i landdistrikter, bør disse tjenester ikke være underlagt nogen udligningsmekanisme, som kræver bidrag fra bestemte virksomheder. Medlemsstaterne kan, hvor det er relevant, yde finansiel støtte til de yderligere eller supplerende tjenester i overensstemmelse med traktatens regler om statsstøtte. Undtagen i tilfælde af befordringspligtige virksomheder kan tilladelserne ikke være underlagt forpligtelsen til at levere sådanne supplerende tjenester.
- (31) Medlemsstater, der er tiltrådt EU efter ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/39/EF af 10. juni 2002 om ændring af direktiv 97/67/EF for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester ⁽¹⁾, og som eventuelt har haft særlig vanskeligt ved gnidningsløst at tilpasse deres postmarkeder, fordi de har tilsluttet sig reformen af postsektoren på et sent

tidspunkt, og visse medlemsstater med en lille befolkning og begrænset geografisk størrelse, hvor der findes en række kendetegn, der specifikt gør sig gældende for posttjenester, eller med en særlig vanskelig topografi med et stort antal øer, har ved underretning af Kommissionen mulighed for i en begrænset periode at udsætte dette direktivs gennemførelsesdato, så tjenesterne fortsat er forbeholdt én eller flere befordringspligtige virksomheder. Under hensyntagen til denne særlige mulighed og for et begrænset tidsrum og et begrænset antal tjenester bør medlemsstater, der har gennemført en fuldstændig liberalisering af deres markeder, have mulighed for at nægte monopoler, der driver virksomhed i en anden medlemsstat, adgang til at drive virksomhed på deres eget område.

- (32) Kommissionen bør yde medlemsstaterne bistand i forbindelse med de forskellige aspekter af gennemførelsen af dette direktiv, herunder med beregning af eventuelle nettoomkostninger. Endvidere bør samarbejde mellem de nationale forvaltningsmyndigheder om fortsat udvikling af referencer og retningslinjer på dette område bidrage til en harmoniseret anvendelse af dette direktiv.
- (33) Medlemsstaterne bør have lov til at benytte generelle og individuelle tilladelser, når det er berettiget og står i et rimeligt forhold til formålet. Som det fremhæves i den tredje beretning om anvendelsen af direktiv 97/67/EF, synes det imidlertid nødvendigt med en yderligere harmonisering af de vilkår, der må gøres gældende, for at mindske uberettigede hindringer for levering af tjenester på det indre marked. I denne sammenhæng kan medlemsstaterne f.eks. tillade postbefordrende virksomheder at vælge mellem pligten til at yde en service og pligten til at bidrage økonomisk til omkostningerne ved denne service, som ydes af en anden virksomhed, men de bør ikke længere samtidig kunne opkræve bidrag til en udligningsmekanisme og kræve opfyldelse af befordrings- eller kvalitetsforpligtelser, der skal tjene samme formål. Det bør desuden præciseres, at nogle af bestemmelserne om generelle og individuelle tilladelser ikke bør gælde for udpegede befordringspligtige virksomheder.
- (34) I en situation, hvor flere postvirksomheder leverer ydelser på det område, der er omfattet af befordringspligt, bør alle medlemsstater have pligt til at vurdere, om man med det formål at fremme en effektiv konkurrence og/eller beskytte brugerne og forbrugerne ved at garantere posttjenestens generelle kvalitet bør stille visse dele af den postale infrastruktur eller visse tjenester, der normalt ydes af befordringspligtige virksomheder, til rådighed for andre virksomheder, der leverer lignende ydelser. Hvis flere befordringspligtige virksomheder driver regionale postnet, bør medlemsstaterne ligeledes undersøge og om nødvendigt sikre deres interoperabilitet med henblik på at undgå hindringer for hurtig postbefordring. Da medlemsstaterne har forskellige juridiske og markedsmæssige situationer for disse infrastrukturelementer og tjenester, bør det kun

⁽¹⁾ EFT L 176 af 5.7.2002, s. 21.

foreskrives, at medlemsstaterne træffer afgørelse på et informeret grundlag om behovet for og omfanget og valget af reguleringsmiddel, herunder i givet fald omkostningsudligning. Denne bestemmelse bør ikke indskrænke medlemsstaternes ret til at træffe foranstaltninger for at sikre adgangen til postnetværket på gennemsigtige vilkår og uden forskelsbehandling.

(35) Medlemsstaterne bør sikre, at de postbefordrende virksomheder ved behandling af personoplysninger i medfør af direktiv 97/67/EF anvender fællesskabsbestemmelserne og de nationale bestemmelser om beskyttelse af personoplysninger, særlig dem, der er omfattet af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾.

(36) Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke de nationale bestemmelser om eksproprieringsbetingelser med henblik på tilrettelæggelse af befordringspligtigheder.

(37) Da posttjenester har stor betydning for blinde og svagtseende, bør det bekræftes, at markedsåbningen ikke bør indskrænke de befordringspligtige virksomheders fortsatte levering af visse gratis tjenester for blinde og svagtseende, som medlemsstaterne har indført i overensstemmelse med gældende internationale forpligtelser.

(38) På et marked med uindskrænket konkurrence er det både af hensyn til den økonomiske balance i varetagelsen af befordringspligten og for at begrænse markedsforvridning vigtigt, at princippet om, at priserne skal afspejle normale forretningsmæssige vilkår og omkostninger, kun fraviges for at beskytte samfundsmæssige interesser. Dette mål bør nås ved fortsat at tillade medlemsstaterne at opretholde enhedstakster for styktakstpost, der er den tjeneste, forbrugerne og de små og mellemstore virksomheder benytter mest. Medlemsstaterne kan også opretholde enhedstakster for visse andre forsendelser, f.eks. aviser og bøger, for at beskytte generelle samfundsinteresser som f.eks. adgang til kultur, sikring af deltagelse i et demokratisk samfund (pressefrihed) eller regional og social sammenhængskraft.

(39) Takstbestemmelserne for befordringspligtige virksomheder, der udbyder tjenester til virksomheder, afsendere af masseforsendelser og virksomheder, der forbehandler eller indsamler post fra forskellige brugere, bør være mere fleksible og være i overensstemmelse med princippet om omkostningsægtighed. Ved fastsættelse af taksterne skal der tages hensyn til de omkostninger, der spares i forhold til standardtjenester, der omfatter samtlige ydelser i forbindelse med indsamling, sortering, befordring og levering af enkelte forsendelser.

(40) I betragtning af de nationale særtræk, der spiller ind i reguleringen af vilkårene for de etablerede befordringspligtige virksomheders ageren på et marked med uindskrænket konkurrence, bør medlemsstaterne frit kunne afgøre, hvordan krydssubsidiering bedst overvåges.

(41) Overgangen til et marked med uindskrænket konkurrence og behovet for at undgå, at krydssubsidiering skader konkurrencen, gør det rimeligt fortsat at forlange, at medlemsstaterne opretholder de befordringspligtige virksomheders pligt til at føre særskilte og gennemsigtige regnskaber, idet der dog bør foretages visse tilpasninger.

Denne forpligtelse har til formål at skaffe de nationale forvaltningsmyndigheder, konkurrencemyndighederne og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelser om opfyldelsen af befordringspligten og for at overvåge, at markedsforholdene er fair, indtil konkurrencen slår effektivt igennem. Samarbejde mellem de nationale forvaltningsmyndigheder om fortsat udvikling af referencer og retningslinjer på dette område bør bidrage til en harmoniseret anvendelse af disse regler.

Regnskabsmæssig adskillelse og gennemsigtighed har til formål at give medlemsstaterne og deres forvaltningsmyndigheder tilstrækkeligt detaljerede regnskabsoplysninger til

— at der kan træffes afgørelser om opfyldelsen af befordringspligten

— at de kan anvendes som input, når det skal fastslås, om en pålagt befordringspligt medfører nettoomkostninger og udgør en urimelig økonomisk byrde for den befordringspligtige virksomhed

— at sikre, at de takster, der gælder for de tjenester, der er omfattet af befordringspligten, overholder takstprincipperne i dette direktiv

— at sikre, at principperne for terminalafgifter i dette direktiv overholdes, og

— at overvåge, at markedsforholdene er fair, indtil konkurrencen slår effektivt igennem.

(42) På linje med de regler, der gælder på andre serviceområder, og for at styrke forbrugerbeskyttelsen bør minimumsprincipperne for klageadgang udvides til at omfatte andre end befordringspligtige virksomheder. For at gøre klagebehandlingsprocedurerne mere effektive bør der tilskyndes til brug af udenretlige procedurer for afgørelse af tvister, jf. Kommissionens henstilling 98/257/EF af 30. marts 1998 om de principper, der finder anvendelse på organer med ansvar for udenretlig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet ⁽²⁾ og Kommissionens henstilling

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003.

⁽²⁾ EFT C 115 af 17.4.1998, s. 31.

2001/310/EF af 4. april 2001 om principper for udenretslige organer til mindelig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet ⁽¹⁾. Øget interoperabilitet mellem de postbefordrende virksomheder som følge af adgang til visse infrastrukturelementer og tjenester og et krav om samarbejde mellem de nationale forvaltningsmyndigheder og forbrugerbeskyttelsesorganer vil yderligere fremme forbrugernes interesser.

For at beskytte posttjenestebrugernes interesser i tilfælde af tyveri, bortkomst eller beskadigelse af postforsendelser bør medlemsstaterne, hvor det er berettiget, indføre en ordning for godtgørelse og/eller kompensation.

- (43) Ifølge direktiv 97/67/EF skal visse foranstaltninger vedtages i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾.
- (44) Afgørelse 1999/468/EF er blevet ændret ved afgørelse 2006/512/EF, som indførte en forskriftsprocedure med kontrol, der skal anvendes i forbindelse med vedtagelse af generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i en basisretsakt, der er vedtaget efter proceduren i traktatens artikel 251, herunder ved at lade sådanne bestemmelser udgå eller ved at supplere en sådan retsakt med nye ikke-væsentlige bestemmelser.
- (45) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelse til at vedtage foranstaltninger for så vidt angår den fremtidige tilpasning af ydelsernes kvalitetsstandarder i forhold til den tekniske udvikling eller markedsudviklingen, og for så vidt angår standardiserede vilkår for uafhængig kvalitetskontrol udført af eksterne organer. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv og at supplere dette direktiv med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal de vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.
- (46) Det udvalg, der bistår Kommissionen i henhold til direktiv 97/67/EF, bør overvåge udviklingen i befordringspligten i medlemsstaterne.
- (47) De nationale forvaltningsmyndigheder vil formentlig stadig skulle spille en afgørende rolle, særlig i de medlemsstater, hvor overgangen til konkurrenceforhold endnu ikke er tilendebragt. I overensstemmelse med princippet om adskillelse af myndigheds- og driftsopgaver bør medlemsstaterne garantere de nationale forvaltningsmyndigheders uafhængighed og således sikre, at de kan træffe upartiske afgørelser. Dette krav om uafhængighed indskrænker hverken medlemsstaternes institutionelle autonomi og forfatningsmæssige forpligtelser eller princippet om neutralitet i forhold til de ejendomsretlige

ordninger i medlemsstaterne, jf. traktatens artikel 295. De nationale forvaltningsmyndigheder bør udstyres med alle nødvendige personale- og ekspertressourcer samt økonomiske midler til at udføre deres opgaver.

- (48) Da der ofte er forskellige nationale organer involveret i udøvelsen af myndighedsopgaverne, bør det sikres, at opgavefordelingen er gennemsigtig, og at de forskellige relevante organer, der står for reguleringen af sektoren, anvendelsen af konkurrencereglerne og løsningen af forbrugerspørgsmål, samarbejder om at udføre opgaverne effektivt.
- (49) Den, der er genstand for en national forvaltningsmyndigheds afgørelse, bør kunne påklage afgørelsen til en instans, som er uafhængig af forvaltningsmyndigheden. Denne instans kan være en domstol. Klageproceduren berører hverken kompetencefordelingen inden for de nationale retssystemer eller juridiske enheders og fysiske personers rettigheder i henhold til national ret. Af hensyn til retssikkerheden og sikkerheden på markedet bør klagesager ikke have opsættende virkning på de nationale forvaltningsmyndigheders afgørelser.
- (50) Når det er nødvendigt, bør de nationale forvaltningsmyndigheder samarbejde med forvaltningsmyndighederne i de andre medlemsstater og med Kommissionen for at varetage deres opgaver i henhold til direktiv 96/67/EF. Dette vil fremme udviklingen af et indre marked for posttjenester og bidrage til, at dette direktiv anvendes ensartet i alle medlemsstaterne, især på de områder, hvor de nationale regler, der gennemfører fællesskabsreglerne, giver de nationale forvaltningsmyndigheder væsentlige skønsmæssige beføjelser ved anvendelsen af de relevante regler. Samarbejdet kan bl.a. finde sted i det udvalg, der bistår Kommissionen i henhold til dette direktiv, eller i en gruppe bestående af europæiske forvaltningsmyndigheder. Medlemsstaterne bør træffe afgørelse om, hvilke organer der er nationale forvaltningsmyndigheder i henhold til dette direktiv.
- (51) De nationale forvaltningsmyndigheder skal indsamle oplysninger fra virksomhederne på markedet for at kunne udføre deres opgaver effektivt. Anmodninger om oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til formålet og ikke påføre virksomhederne urimelige byrder. Kommissionen kan også få behov for at indsamle oplysninger, så den kan opfylde sine forpligtelser efter fællesskabslovgivningen. Den myndighed, der modtager oplysningerne, har tavshedspligt i henhold til gældende regler.
- (52) Kommissionen bør regelmæssigt forelægge beretninger om anvendelsen af direktiv 97/67/EF for Europa-Parlamentet og Rådet for at holde dem orienteret om, hvordan det indre marked for posttjenester udvikler sig.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 19.4.2001, s. 56.

⁽²⁾ EFT C 184 af 17.7.1999, s. 23. Ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11).

- (53) Dette direktiv berører ikke de arbejdsretlige regler, dvs. enhver form for retlige eller kontraktretlige bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår, arbejdsforhold, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, og forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, som medlemsstaterne anvender i overensstemmelse med national ret, der respekterer fællesskabsretten. Dette direktiv berører heller ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring. Om nødvendigt kan medlemsstaterne fastsætte arbejdsvilkår i deres tilladelsesprocedurer efter principperne om gennemsigtighed og proportionalitet.
- (54) Medlemsstaterne bør sikre, at der er etableret tilstrækkelige indleveringssteder, som tager hensyn til brugernes behov i landområder og tyndt befolkede områder. Medlemsstaterne bør sikre, at antallet af indleveringssteder i disse områder er passende, så befordringspligten kan opfyldes.
- (55) For at bibeholde rammen for regulering af postsektoren bør udløbsdatoen for direktiv 97/67/EF ophæves. De bestemmelser, der ikke er blevet ændret ved dette direktiv, finder fortsat anvendelse. De tjenester, som medlemsstaterne fortsat kan give eneret til i overgangsperioden, er dem, som er specificeret i direktiv 97/67/EF.
- (56) Målene for dette direktiv — nemlig at tilvejebringe et indre marked for posttjenester, at sikre alle brugere et fælles udbud af tjenester, der er omfattet af befordringspligt, og at fastsætte harmoniserede principper for reguleringen af postsektoren — kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af omfanget og virkningerne bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (57) Direktiv 97/67/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (58) Dette direktiv er foreneligt med andre fællesskabsretsakter om tjenesteydelser. Ved en konflikt mellem dette direktiv og en anden fællesskabsretsakt, særlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser på det indre marked ⁽¹⁾, har nærværende direktiv forrang og gælder uindskrænket for postsektoren.
- (59) Dette direktiv indskrænker ikke anvendelsen af traktatens regler om konkurrence og fri udveksling af tjenesteydelser. Hvis mekanismer for finansiering af befordringspligten indebærer, at der ydes støtte fra en medlemsstat eller ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, jf. traktatens artikel 87, stk. 1, indskrænker dette

direktiv ikke medlemsstaternes pligt til at overholde traktatens regler om statsstøtte.

- (60) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽²⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelse mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 97/67/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Dette direktiv fastsætter fælles bestemmelser vedrørende:

- betingelserne for levering af posttjenester
- opfyldelse af postbefordringspligten inden for Fællesskabet
- finansieringen af befordringspligten på vilkår, der sikrer et permanent udbud af sådanne tjenester
- principperne for takstfastsættelse og gennemsigtighed i regnskaberne for de tjenester, der er omfattet af befordringspligt
- fastsættelse af kvalitetsstandarder for opfyldelse af befordringspligten og indførelse af et system til sikring af, at disse standarder overholdes
- harmonisering af de tekniske standarder
- oprettelse af uafhængige nationale forvaltningsmyndigheder.«

2) I artikel 2

a) affattes nr. 1 således:

- »1) Posttjenester: tjenester, der består i indsamling, sortering, transport og omdeling af postforsendelser.«

b) indsættes følgende som nr. 1a):

- »1a) Postbefordrende virksomhed: virksomhed, der leverer en eller flere posttjenester.«

c) i nr. 2 erstattes »offentligt postnet« af »postnet«.

d) affattes nr. 3 således:

- »3) Indleveringssteder: fysiske faciliteter, herunder postkasser på offentlige steder eller i den eller de befordringspligtige virksomheders lokaler, hvor afsenderne kan indlevere postforsendelser til postnettet.«

⁽¹⁾ EFT C 376 af 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

e) affattes nr. 4 således:

»4) Indsamling: den postbefordrende virksomheds indsamling af postforsendelser.«

f) affattes nr. 6 således:

»6) Postforsendelse: adresseret forsendelse i den endelige form, hvori den skal befordres af en postbefordrende virksomhed. Ud over brevforsendelser omfatter sådanne forsendelser bl.a. bøger, kataloger, aviser og tidsskrifter samt postpakker indeholdende varer med eller uden kommerciel værdi.«

g) udgår nr. 8.

h) udgår nr. 12.

i) affattes nr. 13 således:

»13) Befordringspligtig virksomhed: den offentlige eller private postbefordrende virksomhed, som helt eller delvist opfylder befordringspligten i en medlemsstat, og hvis navn er meddelt Kommissionen, jf. artikel 4.«

j) affattes nr. 14 således:

»14) Tilladelse: en tilladelse, der fastlægger de rettigheder og forpligtelser, der er specifikke for postsektoren, og som giver virksomhederne mulighed for at udbyde posttjenester og i givet fald etablere og/eller drive net til udbud af sådanne tjenester, i form af en generel tilladelse eller en individuel tilladelse som defineret i det følgende:

— »generel tilladelse«: en tilladelse, der — uanset om den indebærer registrerings- eller meddelelsesprocedurer — på grundlag af en gruppertiladelse eller generel lovgivning fritager en postbefordrende virksomhed for at indhente udtrykkelig tilladelse fra den nationale forvaltningsmyndighed, inden den udøver de rettigheder, tilladelsen giver

— »individuel tilladelse«: en tilladelse, der udstedes af en national forvaltningsmyndighed, og som giver en postbefordrende virksomhed specifikke rettigheder, eller som underkaster dens aktiviteter bestemte vilkår, der eventuelt supplerer den generelle tilladelse, for så vidt virksomheden først må udøve de pågældende rettigheder efter godkendelse fra den nationale forvaltningsmyndighed.«

k) affattes nr. 17 således:

»17) Bruger: enhver fysisk eller juridisk person, der som afsender eller modtager benytter en posttjenesteydelse.«

l) affattes nr. 19 således:

»19) Væsentlige krav: ikke-økonomiske hensyn til almenhedens interesse, som kan foranledige en medlemsstat til at stille betingelser for levering af posttjenester. Sådanne hensyn er brevhemmeligheden, postnettets sikkerhed i forbindelse med transport af farligt gods, overholdelse af arbejds- og ansættelsesvilkår, sociale sikringsordninger, der er fastsat ved lov eller administrative bestemmelser, og/eller kollektive aftaler indgået mellem de nationale arbejdsmarkedsparter i henhold til fællesskabslovgivningen og national lovgivning samt i begrundede tilfælde databeskyttelse, miljøbeskyttelse og hensynet til by- og regionalplanlægning. Databeskyttelse kan omfatte beskyttelse af personoplysninger, fortrolighed af informationer, der videresendes eller lagres, samt beskyttelse af privatlivets fred.«

m) indsættes følgende som nr. 20):

»20) Styktaksttjenester: posttjenester, hvis takst er fastsat i befordringspligtige virksomheders almindelige forretningsbetingelser og gælder for enkelte postforsendelser.«

3) I artikel 3

a) affattes stk. 3, første afsnit, således:

»3. Medlemsstaterne sørger for, at de tjenester, der er omfattet af befordringspligten, leveres på alle hverdage og mindst fem dage om ugen, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder eller geografiske forhold, og dette omfatter mindst:

— én indsamling

— én omdeling til alle fysiske og juridiske personers bopæl eller undtagelsesvis, på betingelser, som den nationale forvaltningsmyndighed fastsætter, én omdeling til hertil indrettede anlæg.«

b) affattes stk. 5 således:

»5. Den nationale forvaltningsmyndighed kan forhøje vægtgrænsen for medtagelse af postpakker under befordringspligten til højst 20 kg og fastsætte særlige bestemmelser for dør til dør-omdeling af sådanne postpakker.

Medlemsstaterne skal, uanset hvilken vægtgrænse de har fastsat for medtagelse af postpakker under befordringspligten, sikre, at postpakker på op til 20 kg fra andre medlemsstater omdeles inden for deres område.«

c) affattes stk. 6 således:

»6. Minimums- og maksimumsformaterne for de omhandlede postforsendelser er de formater, der er fastsat i de relevante bestemmelser, som er vedtaget af Verdenspostforeningen.«

4) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

1. Hver medlemsstat sørger for, at befordringspligtens garanteres, og meddeler Kommissionen, hvilke foranstaltninger den træffer med henblik herpå. Det udvalg, der er nævnt i artikel 21, underrettes om medlemsstaternes foranstaltninger for at sikre, at befordringspligten opfyldes.

2. Medlemsstaterne kan udpege én eller flere virksomheder til at opfylde befordringspligten, så det sikres, at befordringstjenesten ydes på hele det nationale område. Medlemsstaterne kan udpege forskellige virksomheder til at varetage forskellige elementer af befordringspligten og/eller til at dække forskellige dele af deres område. Når de gør det, fastlægger de under overholdelse af fællesskabsretten, hvilke forpligtelser og rettigheder disse virksomheder skal have, og offentliggør disse forpligtelser og rettigheder. Medlemsstaterne træffer navnlig foranstaltninger for at sikre, at vilkårene for tildeling af befordringspligt opgaven bygger på principperne om gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling og proportionalitet, hvorved kontinuiteten i posttjenester, der er omfattet af befordringspligten, sikres, ved at der tages hensyn til den vigtige rolle, disse tjenester spiller for den sociale og territoriale sammenhængskraft.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om den eller de udpegede befordringspligtige virksomheders navn. Udpegelsen af en befordringspligtig virksomhed er betinget af en periodisk revision og en kontrol af, at betingelserne og principperne i denne artikel er overholdt. Medlemsstaterne skal dog sikre, at varigheden af denne udpegelse er tilstrækkelig til, at investeringerne kan give et afkast.»

5) Artikel 5, stk. 2, affattes således:

»2. Bestemmelserne i stk. 1 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger ud fra hensynet til offentlighedens interesse som anerkendt i traktaten, særlig artikel 30 og 46, som vedrører den offentlige sædelighed, den offentlige sikkerhed, herunder strafferetlige undersøgelser, samt den offentlige orden.«

6) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

Medlemsstaterne sikrer, at brugerne og de postbefordrende virksomheder jævnlige får tilstrækkeligt detaljerede og ajourførte oplysninger af den eller de befordringspligtige virksomheder om udbuddet af de tjenester, der er omfattet af befordringspligten, navnlig hvad angår de generelle vilkår for adgang til tjenesterne samt priser og kvalitetsniveau. Disse oplysninger offentliggøres på passende måde.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvordan oplysningspligten, jf. stk. 1, vil blive opfyldt.»

7) Overskriften til kapitel III affattes således:

»Finansiering af befordringspligten«

8) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

1. Medlemsstaterne undlader at udstede eller opretholde ene- eller særrettigheder for etablering og udførelsen af posttjenesterne. Medlemsstaterne kan finansiere varetagelsen af tjenester, der er omfattet af befordringspligten, med et eller flere af de midler, der er anført i stk. 2, 3 og 4, eller med andre midler, der er i overensstemmelse med traktaten.

2. Medlemsstaterne kan sørge for, at befordringspligten opfyldes ved at købe de pågældende tjenester efter de gældende regler for offentlige indkøb, herunder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester (*), konkurrencepræget dialog eller udbud med forhandling med eller uden offentliggørelse af en udbudsbekendtgørelse.

3. Hvis en medlemsstat fastslår, at befordringspligten som omhandlet i dette direktiv medfører en nettoomkostning, der, beregnet under hensyn til bilag I, udgør en urimelig økonomisk byrde for den eller de befordringspligtige virksomheder, kan den indføre:

a) en mekanisme, hvorefter den eller de pågældende virksomheder kompenseres med offentlige midler

b) en mekanisme, hvorefter nettoomkostningerne ved befordringspligten fordeles mellem postbefordrende virksomheder og/eller brugere.

4. Når nettoomkostningerne fordeles som anført i stk. 3, litra b), kan medlemsstaterne oprette en udligningsfond, hvis midler kan skaffes ved bidrag fra postvirksomhederne og/eller brugerne, og som med dette formål administreres af et organ, der er uafhængigt af den eller de begunstigede. Medlemsstaterne kan gøre udstedelsen af tilladelser til postvirksomheder i medfør af artikel 9, stk. 2, betinget af, at virksomheden påtager sig enten pligt til at bidrage økonomisk til denne fond eller befordringspligt. Den eller de befordringspligtige virksomheders befordringspligt, jf. artikel 3, kan finansieres på denne måde.

5. Når der oprettes en udligningsfond, og når størrelsen af de økonomiske bidrag fastsættes, jf. stk. 3 og 4, sikrer medlemsstaterne, at det sker i overensstemmelse med principperne om gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling og proportionalitet. Afgørelser i henhold til stk. 3 og 4 skal bygge på saglige og kontrollerbare kriterier og offentliggøres.

(*) EUT L 134 af 30.4.2004, s. 1. Senest ændret ved Rådets direktiv 2006/97/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 107).«

9) Overskriften til kapitel 4 affattes således:

»Vilkår for levering af posttjenester og adgang til postnettet«

10) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

1. For tjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten, kan medlemsstaterne indføre generelle tilladelser, i det omfang det er nødvendigt for at garantere, at de væsentlige krav overholdes.

2. For tjenester, der hører under befordringspligten, kan medlemsstaterne indføre tilladelsesprocedurer, herunder individuelle tilladelser, i det omfang det er nødvendigt for at garantere, at de væsentlige krav overholdes, og sikre de tjenester, der er omfattet af befordringspligten.

Udstedelsen af tilladelser kan:

- gøres betinget af en befordringspligt
- om nødvendigt og i berettiget omfang omfatte krav til de pågældende tjenesters kvalitet, tilgængelighed og udførelse
- i givet fald gøres betinget af en pligt til at bidrage økonomisk til de udligningsmekanismer, der er omhandlet i artikel 7, såfremt opfyldelsen af befordringspligten medfører nettoomkostninger, som bliver en urimelig byrde for den eller de i henhold til artikel 4 udpegede befordringspligtige virksomheder
- i givet fald gøres betinget af en pligt til at bidrage økonomisk til den nationale forvaltningsmyndigheds driftsomkostninger, jf. artikel 22
- i givet fald gøres betinget af eller kræve, at de arbejdsvilkår, som er fastsat i den nationale lovgivning, overholdes.

De forpligtelser og krav, der er omhandlet i første led samt i artikel 3, gælder kun for udpegede befordringspligtige virksomheder.

Medmindre der er tale om udpegede befordringspligtige virksomheder, jf. artikel 4, må tilladelserne ikke

- begrænses, hvad angår antallet
- for samme elementer af befordringspligten eller dele af det nationale område pålægge en befordringspligt og samtidig kræve et økonomisk bidrag til en udligningsmekanisme
- gentage vilkår, der gælder for virksomheder i henhold til andre nationale forskrifter, der ikke er sektorspecifikke
- kræve andre tekniske eller driftsmæssige vilkår opfyldt end dem, der er nødvendige for at opfylde forpligtelserne i henhold til dette direktiv.

3. De procedurer, forpligtelser og krav, der er omhandlet i stk. 1 og 2, skal være gennemsigtige, tilgængelige, ikke-diskriminerende, stå i et rimeligt forhold til deres formål, være præcise og utvetydige, offentliggøres på forhånd og bygge på objektive kriterier. Medlemsstaterne sikrer, at begrundelserne for helt eller delvist at afvise en ansøgning om tilladelse eller trække en sådan ansøgning tilbage meddeles ansøgeren, og de fastsætter en klageprocedure.»

11) Artikel 10, stk. 1, affattes således:

»1. Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen og på grundlag af traktatens artikel 47, stk. 2, artikel 55 og 95, fastsætter de nødvendige foranstaltninger til harmonisering af de i artikel 9 omhandlede procedurer for levering af posttjenester til offentligheden på forretningsmæssige vilkår.«

12) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen og på grundlag af traktatens artikel 47, stk. 2, artikel 55 og 95, fastsætter de nødvendige foranstaltninger til harmonisering af de vilkår, der skal sikre brugerne og de postbefordrende virksomheder adgang til postnettet på gennemsigtige og ikke-diskriminerende vilkår.«

13) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 11a

Når det er nødvendigt for at beskytte brugernes interesser og/eller fremme effektiv konkurrence, og når de nationale forhold og den nationale lovgivning tilsiger det, sørger medlemsstaterne for, at der er gennemsigtige og ikke-diskriminerende muligheder for at få adgang til dele af den postale infrastruktur eller posttjenesterne, som henhører under befordringspligten som f.eks. postnummersystem, adressedatabase, postboks, postkasser, oplysninger om adresseforandring, eftersendelse og returnering. Denne bestemmelse indskrænker ikke medlemsstaternes ret til at træffe foranstaltninger for at sikre adgangen til det offentlige postnet på gennemsigtige, proportionelle og ikke-diskriminerende vilkår.«

14) Artikel 12 affattes således:

»Artikel 12

Medlemsstaterne sikrer, at taksterne for alle tjenester, der er omfattet af befordringspligten, fastsættes under overholdelse af følgende principper:

- priserne skal være overkommelige og gøre tjenesterne tilgængelige for samtlige brugere uanset deres geografiske placering og under hensyn til nationale forhold. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre gratis postbefordring til brug for blinde og svagtseende

- priserne skal være omkostningsægte og tilskynde til en effektiv opfyldelse af befordringspligten. Når det er nødvendigt af hensyn til varetagelsen af samfundets interesser, kan medlemsstaterne træffe afgørelse om, at der på hele deres område og/eller for grænseoverskridende tjenester skal anvendes enhedstakster for tjenester, der udbydes til styktakst, og for andre forsendelser
- anvendelsen af en ensartet takst udelukker ikke de befordringspligtige virksomheder fra at indgå individuelle takstaftaler med brugerne
- taksterne skal være gennemsnitlige og ikke-diskriminerende
- hvis befordringspligtige virksomheder anvender særlige takster, f.eks. for tjenester for erhvervslivet, afsendere af masseforsendelser eller for virksomheder, der indsamler post fra forskellige brugere, skal de anvende principperne om gennemsnitlighed og ikke-diskriminering, både med hensyn til takster og de dertil knyttede betingelser. Taksterne skal sammen med de dertil knyttede betingelser gælde ens over for forskellige tredjeparter og i forholdet mellem tredjeparter og de befordringspligtige virksomheders ligestillede tjenesteelementer. Sådanne takster skal også gælde for brugere, navnlig individuelle brugere og små og mellemstore virksomheder, der sender post på lignende betingelser.«

15) I artikel 14

a) affattes stk. 1, 2 og 3 således:

»1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de befordringspligtige virksomheders regnskaber føres i overensstemmelse med denne artikel.

2. Den eller de befordringspligtige virksomheder udarbejder i deres interne regnskabssystemer adskilte opgørelser, der gør det muligt at sondre klart mellem på den ene side tjenester og produkter, der er omfattet af befordringspligten, og på den anden side tjenester og produkter, som ikke er det. Denne regnskabsmæssige adskillelse anvendes, når medlemsstaterne beregner nettoomkostningerne ved at opfylde befordringspligten. Sådanne interne regnskabssystemer baseres på anvendelse af ensartede og objektivt begrundede principper for produktøkonomiopgørelser.

3. De i stk. 2 nævnte regnskabssystemer skal fordele omkostningerne på følgende måde, jf. dog stk. 4:

- a) når det er muligt, henføres omkostninger direkte til en særlig tjeneste eller et særligt produkt
- b) fællesomkostninger, dvs. omkostninger, som ikke kan henføres direkte til en særlig tjeneste eller et særligt produkt, fordeles således:
 - i) fællesomkostningerne fordeles så vidt muligt på grundlag af en direkte analyse af omkostningernes oprindelse
 - ii) er det ikke muligt at foretage en direkte analyse, henføres fællesomkostningerne på grundlag af en

indirekte sammenkædning med en anden omkostningskategori eller gruppe af omkostningskategorier, for hvilken der kan foretages en direkte henføring eller kontering; en sådan indirekte sammenkædning skal bygge på sammenlignelige omkostningsstrukturer

- iii) kan der hverken findes en direkte eller indirekte metode til omkostningsfordeling, skal omkostningskategorierne fordeles på grundlag af en generel fordelingsnøgle, som beregnes ved at anvende forholdet mellem alle direkte eller indirekte henførte eller fordelte omkostninger vedrørende hver enkelt tjeneste, der er omfattet af befordringspligten, på den ene side, og de andre tjenester på den anden side
- iv) fællesomkostninger, der er nødvendige for at levere både tjenester, der er omfattet af befordringspligten, og tjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten, fordeles på passende måde; der skal anvendes samme omkostningsfaktorer på henholdsvis tjenester, der er omfattet af befordringspligten, og tjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten.«

b) affattes stk. 8 således:

»8. Hvis en medlemsstat ikke har anvendt en finansieringsmekanisme til varetagelsen af de tjenester, der er omfattet af befordringspligt, jf. artikel 7, og hvis den nationale forvaltningsmyndighed har sikret sig, at ingen af de udpegede befordringspligtige virksomheder i den pågældende medlemsstat modtager åbent eller skjult statstilskud, og at konkurrencen på markedet fungerer effektivt, kan den nationale forvaltningsmyndighed beslutte at undlade at anvende kravene i denne artikel.«

c) indsættes følgende som stk. 9 og 10:

»9. Denne artikel finder dog anvendelse på befordringspligtige virksomheder, der er udpeget inden den endelige dato for fuld markedsåbning, så længe der ikke er udpeget andre befordringspligtige virksomheder. Den nationale forvaltningsmyndighed underretter Kommissionen, før den træffer afgørelse herom.

10. Medlemsstaterne kan kræve, at postbefordrende virksomheder, der skal bidrage til en udligningsfond, indfører en passende regnskabsmæssig adskillelse for at sikre, at fonden kan fungere.«

16) I artikel 16,

a) affattes stk. 3, andet led, således:

»— Europa-Parlamentet og Rådet, for så vidt angår grænseoverskridende postbefordring inden for Fællesskabet (jf. bilag II). Senere tilpasning af disse standarder til den tekniske udvikling eller til markedsudvikling foretages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21, stk. 2.«

b) affattes stk. 4, således:

»Der bør mindst én gang om året foretages en uafhængig kvalitetskontrol, og denne kontrol bør udføres af organer, der er uafhængige af de befordringspligtige virksomheder, og på standardiserede vilkår, der fastsættes af Kommissionen efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21, stk. 2. Resultaterne af kontrollen offentliggøres mindst én gang om året.«

17) Artikel 18, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. Kvalitetsstandarderne for grænseoverskridende postbefordring inden for Fællesskabet er fastsat i bilag II i overensstemmelse med artikel 16.

2. De nationale forvaltningsmyndigheder kan dispensere fra kvalitetsstandarderne i bilag II, hvis usædvanlige forhold med hensyn til infrastruktur og geografi gør det nødvendigt. Når nationale forvaltningsmyndigheder dispenserer på denne måde, underretter de omgående Kommissionen herom. Kommissionen forelægger en gang om året de meddelelser, den har modtaget de foregående 12 måneder, for det udvalg, der er nævnt i artikel 21, til underretning.«

18) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

1. Medlemsstaterne sikrer, at postbefordrende virksomheder stiller gennemsigtige, enkle og økonomisk overkommelige procedurer til rådighed for behandling af klager fra brugere af posttjenesterne, særlig i tilfælde af bortkomst, tyveri, beskadigelse eller manglende overholdelse af kvalitetsstandarderne for tjenesten (herunder procedurer for placering af ansvaret, hvor to eller flere virksomheder er involveret), uden at dette berører de relevante internationale og nationale bestemmelser om erstatning

Medlemsstaterne vedtager foranstaltninger til at sikre, at tvister kan afgøres retfærdigt og inden for en rimelig tid ved hjælp af de i stk. 1 omhandlede procedurer, idet der, når det er berettiget, gøres brug af en refusions- og/eller erstatningsordning.

Medlemsstaterne tilskynder derudover til etablering af uafhængige ordninger for udenretlig bilæggelse af tvister mellem postbefordrende virksomheder og brugerne.

2. Uden at det berører de øvrige klagemuligheder eller retsmidler efter national lovgivning og fællesskabsretten, sikrer medlemsstaterne, at brugerne enten hver for sig eller, når det er tilladt efter national ret, sammen med organisationer, der repræsenterer bruger- og/eller forbrugerinteresser, kan forelægge den kompetente nationale myndighed sager, hvor der ikke er fundet en tilfredsstillende løsning på brugerklager til virksomheder, der varetager posttjenester, som er omfattet af befordringspligt.

I overensstemmelse med artikel 16 sikrer medlemsstaterne, at de befordringspligtige virksomheder og i givet fald virk-

somheder, der varetager tjenester inden for det befordringspligtige område, sammen med den årlige beretning om kvalitetskontrollen offentliggør oplysninger om, hvor mange klager der har været, og hvordan de er blevet behandlet.«

19) Artikel 21 affattes således:

»Artikel 21

1. Kommissionen bistås af et udvalg.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.«

20) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere nationale forvaltningsmyndigheder for postsektoren, der er retligt selvstændige og driftsmæssigt uafhængige af postvirksomhederne. Medlemsstater, der bevarer ejerskab til eller kontrol over postbefordrende virksomheder, sikrer, at myndighedsopgaverne på effektiv måde er strukturelt adskilt fra de aktiviteter, der er knyttet til ejerskab eller kontrol.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvilke nationale forvaltningsmyndigheder de har udpeget til at varetage de opgaver, der følger af dette direktiv. De offentliggør, hvilke opgaver der udføres af de nationale forvaltningsmyndigheder, på en let tilgængelig måde, navnlig hvor disse opgaver er fordelt på flere organer. I givet fald sørger medlemsstaterne for, at disse myndigheder konsulterer og samarbejder med de nationale myndigheder inden for konkurrence- og forbrugerbeskyttelsesområdet om anliggender af fælles interesse.

2. De nationale forvaltningsmyndigheders særlige opgave er at sikre, at forpligtelserne i dette direktiv efterleves, navnlig ved at tilrettelægge overvågnings- og reguleringsprocedurer til sikring af, at befordringspligtigtjenesterne udføres. De kan også få til opgave at sikre, at konkurrencereglerne overholdes i postsektoren.

De nationale forvaltningsmyndigheder arbejder tæt sammen og bistår hinanden for at lette anvendelsen af dette direktiv i de relevante eksisterende organer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der på nationalt plan findes effektive mekanismer, ved hjælp af hvilke enhver bruger eller postbefordrende virksomhed, som berøres af en afgørelse fra en national forvaltningsmyndighed, kan påklage afgørelsen til en klageinstans, der er uafhængig af de involverede parter. Klagesagen har ikke opsættende virkning for den nationale forvaltningsmyndigheds afgørelse, medmindre klageinstansen træffer anden afgørelse herom.«

21) Følgende kapitel indsættes:

KAPITEL 9a

Oplysningspligt

»Artikel 22a

1. Medlemsstaterne sikrer, at postbefordrende virksomheder tilvejebringer alle oplysninger, særlig til de nationale forvaltningsmyndigheder, herunder økonomiske oplysninger og oplysninger om udførelsen af befordringspligt-tjenester, med henblik på følgende formål:

a) for at de nationale forvaltningsmyndigheder kan sikre overholdelsen af dette direktiv og afgørelser truffet i medfør heraf

b) til klart afgrænsede statistiske formål.

2. De postbefordrende virksomheder tilvejebringer oplysningerne, så snart de anmodes herom og om nødvendigt fortroligt, inden for de frister og med den detaljeringsgrad, som den nationale forvaltningsmyndighed forlanger. Den nationale forvaltningsmyndighed udbeder sig ikke flere oplysninger end rimeligt i forhold til den opgave, den skal løse. Den nationale forvaltningsmyndighed begrundet sin anmodning om oplysninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale forvaltningsmyndigheder efter anmodning tilstiller Kommissionen passende og relevante oplysninger, som er nødvendige for, at den kan udføre sine opgaver i henhold til dette direktiv.

4. Betragter en national forvaltningsmyndighed oplysningerne som fortrolige i henhold til fællesskabsregler og nationale regler om forretningshemmelighed, bevarer Kommissionen og de berørte nationale forvaltningsmyndigheder denne fortrolighed.«

22) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

Kommissionen forelægger første gang senest den 31. december 2013 og derefter hvert fjerde år Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om, hvordan direktivet er blevet anvendt, bl.a. med relevante oplysninger om udviklingen i sektoren, herunder særlig den økonomiske, sociale og teknologiske udvikling, udviklingen i beskæftigelsesmønstret og posttjenesternes kvalitet. Sammen med beretningen forelægges eventuelt forslag for Europa-Parlamentet og Rådet.«

23) Følgende indsættes som artikel 23a:

»Artikel 23a

Kommissionen yder medlemsstaterne bistand i forbindelse med de forskellige aspekter af gennemførelsen af dette direktiv, herunder med retningslinjer for beregning af eventuelle nettoomkostninger.«

24) Artikel 24, 25, 26 og 27 udgår.

25) Følgende indsættes som bilag I:

»BILAG I

Retningslinjer for beregning af eventuelle nettoomkostninger ved befordringspligten

Del A: Definition af befordringspligten

Ved befordringspligt som omhandlet i artikel 3 forstås den pligt, som en medlemsstat pålægger en postbefordrende virksomhed til at varetage posttjenester overalt inden for et givet geografisk område herunder — om nødvendigt — til at udbyde tjenesten til den samme pris inden for hele det pågældende område eller at tilbyde visse gratis tjenester til blinde eller svagtseende.

Befordringspligten kan blandt andet omfatte:

- omdeling flere dage end fastsat i dette direktiv
- adgang til indleveringssteder med henblik på at opfylde befordringspligten
- sikring af, at befordringstaksterne er overkommelige
- ensartede takster
- visse gratis tjenester til blinde og svagtseende.

Del B: Beregning af nettoomkostningerne

De nationale forvaltningsmyndigheder tager alle midler under overvejelse med henblik på at give de postbefordrende virksomheder (udpegede eller ikke-udpegede) det fornødne incitament til at udbyde befordringspligt-ydelser på en omkostningseffektiv måde.

Nettoomkostninger i forbindelse med befordringspligten er alle omkostninger, der er knyttet til og nødvendige for at opfylde befordringspligten. Nettoomkostningerne ved at opfylde befordringspligten bør således beregnes som forskellen mellem nettoomkostningerne for en udpeget befordringspligtig virksomhed ved drift med og uden denne befordringspligt.

Ved beregningen skal der tages hensyn til alle andre relevante elementer, herunder immaterielle og markedsmæssige fordele, som en postbefordrende virksomhed får ved at være udpeget til at varetage den tjeneste, der er omfattet af befordringspligten, retten til en rimelig fortjeneste og incitamenter til omkostningseffektivitet.

Der skal lægges vægt på, at de omkostninger, som den udpegede befordringspligtige virksomhed ville have valgt at undgå, hvis den ikke havde været underlagt befordringspligten, fastlægges så korrekt som muligt. Der tages ved beregningen af nettoomkostningerne højde for de fordele, herunder immaterielle fordele, der kommer den befordringspligtige virksomhed til gode.

Beregningen baseres på de omkostninger, der kan henføres til:

- i) elementer af de pågældende tjenester, som kun kan udbydes med tab eller på omkostningsbetingelser, der falder uden for almindelige forretningsmæssige standarder. Denne kategori kan også omfatte de tjenester, der er defineret i del A
- ii) bestemte brugere eller grupper af brugere, som under hensyntagen til omkostninger og indtægter ved bestemte tjenesteudbud samt eventuelle af medlemsstaten fastsatte takster, kun kan betjenes med tab eller på omkostningsbetingelser, der falder uden for almindelige forretningsmæssige standarder.

Dette omfatter f.eks. brugere eller grupper af brugere, som ikke ville blive betjent af en kommercielt orienteret virksomhed uden befordringspligt.

Nettoomkostningerne ved bestemte aspekter af befordringspligten beregnes særskilt for at undgå at medregne eventuelle direkte eller indirekte fordele og omkostninger to gange. Befordringspligtens samlede nettoomkostninger beregnes for alle udpegede befordringspligtige virksomheders vedkommende som summen af nettoomkostningerne ved befordringspligtens enkelte komponenter iberegnet eventuelle immaterielle fordele. Den nationale forvaltningsmyndighed kontrollerer, om nettoomkostningerne er korrekt beregnet. Den eller de befordringspligtige virksomheder samarbejder med den nationale forvaltningsmyndighed, så den kan kontrollere, om nettoomkostningerne er korrekt beregnet.

Del C: Godtgørelse af eventuelle nettoomkostninger ved befordringspligten

Ifølge reglerne om godtgørelse eller finansiering af eventuelle nettoomkostninger ved befordringspligten kan de befordringspligtige virksomheder have krav på godtgørelse for de tjenester, de udbyder på ikke-forretningsmæssige vilkår. Da en sådan kompensation indebærer pengeoverførsler, sikrer medlemsstaterne, at disse sker på en gennemsigtig, objektiv, ikke-diskriminerende måde, der er afpasset efter forholdene. Det betyder, at overførslerne så vidt muligt skal forårsage mindst mulig forvridning af konkurrence og brugerefterspørgsel.

I henhold til artikel 7, stk. 4, skal en fondsbaseret udligningsmekanisme anvende et gennemsigtigt og neutralt middel til opkrævning af bidrag, hvorved dobbelt opkrævning af bidrag på både virksomhedernes in- og output undgås.

Den uafhængige instans, der forvalter fonden, skal sørge for opkrævning af bidrag fra de virksomheder, som vurderes at skulle bidrage til dækningen af befordringspligtens nettoomkostninger i den pågældende medlemsstat, og overvåge overførslen af udbetalinger til virksomheder, der har krav på at modtage betalinger fra fonden.»

26) Bilaget bliver til bilag II.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2010. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til deres love og administrative bestemmelser med hensyn til anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 3

1. Som undtagelse fra bestemmelserne i artikel 2 kan følgende medlemsstater udsætte gennemførelsen af dette direktiv indtil den 31. december 2012, så tjenesterne fortsat er forbeholdt én eller flere befordringspligtige virksomheder:

— Den Tjekkiske Republik

— Grækenland

— Cypern

— Letland

— Litauen

— Luxembourg

— Ungarn

— Malta

— Polen

— Rumænien

— Slovakiet

Disse medlemsstater kan beslutte at gennemføre dette direktiv på et tidligere tidspunkt.

2. De pågældende medlemsstater underretter Kommissionen om, at de agter at anvende den gennemførelsesfrist, der er omhandlet i stk. 1 senest ... (*).

(*) Seks måneder efter dette direktivs ikrafttræden.

3. Medlemsstater, der senest den 31. december 2012 afskaffer deres eneretsområder kan mellem den 1. januar 2011 og den 31. december 2012 nægte at give tilladelse i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i direktiv 97/67/EF til tjenester inden for det ophævede eneretsområde til postvirksomheder, der varetager tjenester, der er omfattet af befordringspligten, samt til virksomheder, der er kontrolleret af disse, og som har fået tildelt et eneretsområde i en anden medlemsstat.

Artikel 4

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i ..., den ...

På Europa-Parlamentets vegne

...

Formand

På Rådets vegne

...

Formand

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

1. Kommissionen vedtog den 18. oktober 2006 sit forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet ⁽¹⁾. Forslaget er baseret på artikel 47, stk. 2, og artikel 55 og 95 i traktaten.
2. Europa-Parlamentet vedtog sin førstebehandlingsudtalelse under mødeperioden den 9.-12. juli 2007.

Rådet har i sit arbejde også taget hensyn til udtalelserne fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtaget henholdsvis den 26. april og den 6. juni 2007 ⁽²⁾.

3. Den 8. november 2007 vedtog Rådet sin fælles holdning i overensstemmelse med traktatens artikel 251.

II. MÅL

Forslaget til ændringsdirektivet tager sigte på at fastlægge »det sidste skridt« til fuld markedsåbning ved at fjerne alle resterende ene- eller særrettigheder, der gælder for (en) befordringspligtig(e) virksomhed(er), og alle andre hindringer for levering af posttjenester som omhandlet i det nuværende direktiv 97/67/EF om posttjenester (ændret ved direktiv 2002/39/EF). I overensstemmelse med den tidsplan, der er opstillet i artikel 7, og på grundlag af flere undersøgelser og en grundig konsekvensanalyse bekræftede Kommissionen, at 1. januar 2009 bliver den endelige dato for den fulde realisering af det indre marked for posttjenester. Formålet med ændringsbestemmelserne er at tilpasse den lovgivningsmæssige ramme til de nye forhold, samtidig med at man sikrer opfyldelsen af befordringspligten og passende finansiering, ved at der foreslås en ikke-udtømmende liste med vejledende ledsageforanstaltninger. Ved ikrafttrædelsen af det nye direktiv vil udløbsklausulen (»sunset clause«), der er indeholdt i direktivet ⁽³⁾ fra 2002, blive slettet (artikel 1, nr. 24, betragtning 55), hvorved der sikres retlig kontinuitet efter det nuværende direktivs udløb (31. december 2008).

III. ANALYSE AF DEN FÆLLES HOLDNING

1. GENERELT

På plenarmødet den 11. juli 2007 vedtog Europa-Parlamentet (EP) 64 ændringer til Kommissionens forslag. Rådets fælles holdning afspejler ændringer i Kommissionens forslag (jf. nedenfor under pkt. 2, litra a), idet den har indarbejdet et betydeligt antal ændringer,

- enten ordret eller næsten ordret (EP's ændringer 1, 2, 3, 4, 8, 9, 12, 14, 16, 17, 18, 25, 36, 37, 39, 49, 50, 53, 61, 79)
- delvis (EP's ændringer 10, 13, 20, 31, 46, 47, 48, 56, 58) eller
- i alt væsentligt, ved en tilsvarende affattelse (EP's ændringer 21 + 65, 22 + 34, 23, 28, 30, 32, 35, 63, 40, 44 + 81, 46, 52, 55).

Nogle få ændringer er imidlertid ikke afspejlet i den fælles holdning, da Rådet var enigt om, at de enten var overflødige (da de var omfattet af andre ændringer), eller fordi bestemmelser fra Kommissionens oprindelige forslag var blevet udbygget eller helt omformuleret (jf. nedenfor under punkt 2, litra b).

⁽¹⁾ KOM(2006) 594 endelig, EUT C ...

⁽²⁾ EUT C 168 af 20.7.2007, s. 74.
EUT C 197 af 24.8.2007, s. 37.

⁽³⁾ I artikel 27 fastsættes det, at bestemmelserne i det gældende direktiv udløber den 31. december 2008, medmindre andet besluttet.

Den fælles holdning indeholder også andre ændringer end dem fra Europa-Parlamentets førstebehandlingsudtalelse. Der er foretaget en række redaktionelle ændringer, hovedsagelig som følge af:

- at der er indsat et nyt bilag I (Retningslinjer for beregning af eventuelle nettoomkostninger ved befordringspligten), og at det eksisterende bilag (Kvalitetsstandarder for grænseoverskridende post inden for Fællesskabet) er blevet til bilag II til ændringsdirektivet (artikel 1, nr. 16, 17 og 25), og
- at der er indsat nogle nye definitioner (i artikel 1, nr. 2) og konsekvenserne heraf for den terminologi, der er anvendt i hele teksten (f.eks. artikel 1, nr. 18).

Andre har til formål at sikre direktivets overordnede sammenhæng, navnlig for så vidt angår:

- underretning om den eller de befordringspligtige virksomheder til Kommissionen (artikel 1, nr. 4)
- regnskabsmæssig adskillelse og regler om gennemsigtighed (artikel 1, nr. 15, sammenholdt med betragtning 41) og
- de nye regler om udvalgsproceduren, der skal anvendes (forskriftsprocedure med kontrol, artikel 1, nr. 16 og 19), betragtning 43-46) og
- den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning (betragtning 60, som Kommissionen har fremsat en erklæring om).

2. SPECIFIKKE SPØRGSMÅL

a. Ændringer i Kommissionens forslag

Den grundlæggende ændring i Kommissionens oprindelige forslag vedrører den endelige dato for fuld markedsåbning. Udgangen af 2010 fastlægges (i artikel 2) som den endelige dato for ændringsdirektivets gennemførelse, det vil sige den fulde realisering af det indre marked for posttjenester. Der er under overholdelse af strenge betingelser fastsat en gennemførelsesfrist indtil den 31. december 2012 for visse medlemsstater (opført i artikel 3 i direktivet), der søger at imødekomme særlige vanskeligheder for så vidt angår processen for reformen af postsektoren (jf. nedenfor under (x)).

Ovenstående førte til en række andre væsentlige ændringer i det oprindelige forslag (de kan identificeres i ændringsdirektivets artikel 1), der kan sammenfattes som følger:

i) **Begrundelse og anvendelsesområde (artikel 1, nr. 1, betragtning 1-9, 14-15, 19-20, 22, 56)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 1-4, 8-9, 11-12, 13, 16

Den fælles holdning bekræfter de endelige mål og begrundelsen for Fællesskabets politik for postsektoren og fremhæver den positive rolle, som posttjenester spiller som tjenesteydelser af almen økonomisk interesse samt deres bidrag til målene om social, økonomisk og territorial samhørighed i EU. Den præciserer hovedsagelig direktivets anvendelsesområde med hensyn til de tjenester, der er omfattet af befordringspligten, idet den overvejer finansieringen heraf på vilkår, der sikrer et permanent udbud af disse tjenester, hvilket er et centralt mål i reformen af postsektoren. Denne anerkendelse er sikret i teksten og kan anvendes som et vejledende princip for gennemførelsen af ændringsdirektivet.

ii) **Definitioner (artikel 1, nr. 2, betragtning 17, 27, 42)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 15, 21 + 65, 36-37

Den fælles holdning søger at ajourføre og tilpasse en lang række af definitionerne i det gældende direktiv, til de reguleringsmæssige ændringer og den nye situation på postmarkederne. Den nyligt indsatte vending »postbefordrende virksomhed« og sondringen mellem denne og »befordringspligtige virksomheder« samt omdefineringen af »bruger« er afgørende og søger at præcisere rollerne og ansvarsområderne for hver af disse inden for rammerne af fuld markedsåbning. Desuden fastlægger den fælles holdning de centrale elementer, der anses for at være »ydelser, der er omfattet af befordringspligt« i overensstemmelse med EF-Domstolens relevante retspraksis og medtager på listen over »væsentlige krav« (som kan foranledige en medlemsstat til at stille betingelser for levering af posttjenester) overholdelse af arbejds- og ansættelsesvilkår samt sociale sikringsbestemmelser i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen og national lovgivning. Dette er på linje med den politiske betydning, som sociale hensyn har som led i processen vedrørende fuld markedsåbning.

iii) **Befordringspligt (artikel 1, nr. 3-6, betragtning 5, 8-12, 20-21, 23-24, 27-30, 36-37, 40-41, 46, 54)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 4, 6, 13-14, 17-18, 24-27, 32, 39, 43, 62 + 64, 63

Den fælles holdning bygger på princippet om, at befordringspligten er et centralt element for realiseringen af det indre marked for posttjenester, og spiller en afgørende rolle for så vidt angår social og territorial samhørighed. På den baggrund tager teksten sigte på at styrke det gældende direktivs bestemmelser og sikre dets hurtige gennemførelse inden for de nye rammer for fuld markedsåbning. Det giver medlemsstaterne en vis fleksibilitet i forbindelse med udpegning af en eller flere befordringspligtige virksomheder og dens/deres opfyldelse af befordringspligten, mens der på den anden side sikres en periodisk revision af overensstemmelsen med de juridiske principper, der er fastlagt i direktivet, samt at varigheden af denne udpegelse er tilstrækkelig til, at investeringerne kan give et afkast.

Endvidere præciserer det, at den eller de befordringspligtige virksomheder skal give tilstrækkelig detaljeret og ajourførte oplysninger om udbuddet af befordringspligtigheder, herunder de generelle vilkår for adgang til tjenesterne samt priser og kvalitetsniveau. Endelig udelukker den fælles holdning de nationale bestemmelser om eksproprieringsbetingelser med henblik på tilrettelæggelse af befordringspligtigheder fra ændringsdirektivets anvendelsesområde, og den anerkender, at fortsat gratis betjening med visse ydelser for blinde og svagtsende, som medlemsstaterne har indført, ikke må indskrænkes.

iv) **Finansiering af befordringspligten (artikel 1 (nr. 7-8 og 25), betragtning 13, 25-30, 33, 40-41, 59)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 4, 6, 20, 21 + 65, 22, 24, 29-30, 40, 41 + 66, 62 + 64

Den fælles holdning, der bygger på de principper, der er fastlagt i Kommissionens forslag, lægger særlig vægt på, hvordan finansieringen af befordringspligten kan sikres. Rådet er generelt enig om de metoder, som Kommissionen foreslår, da de fuldt ud er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og tager hensyn til nationale markedsvilkår. Medlemsstaterne kan vælge en passende gennemførelsesforanstaltning med henblik herpå, afhængig af de specifikke nationale markedskarakteristika. For at imødekomme de betænkeligheder, som nogle medlemsstater har givet udtryk for, vedrørende beregningen af nettoomkostningerne, og for at sikre retningslinjer på grundlag af en vejledende fælles metode, har den fælles holdning indsat et nyt bilag i direktivet. Dette bygger i vid udstrækning på bilag IV til forsyningspligtdirektivet ⁽¹⁾.

v) **Vilkår for levering af posttjenester og adgang til postnettet (artikel 1, nr. 9-13, betragtning 30, 33)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 44 + 81

Den fælles holdning fastlægger yderligere detaljerede vilkår for ydelse af posttjenester og adgang til nettene med det dobbelte formål at yde retssikkerhed for den eller de befordringspligtige virksomheder og andre postbefordrende virksomheder samt undgå, at de anvendes som skjulte hindringer for nye virksomheder på markedet. Det overordnede mål er postmarkedernes korrekte funktion og forskellige postnets supplerende funktion. Direktivets bestemmelser indskrænker ikke medlemsstaternes ret til at træffe foranstaltninger for at sikre adgangen til postnettet på gennemsigtige, proportionelle og ikke-diskriminerende vilkår.

For så vidt angår vilkårene for udstedelse af tilladelser omfatter den fælles holdning i givet fald blandt andet et eventuelt økonomisk bidrag til den nationale forvaltningsmyndigheds driftsomkostninger og overholdelse af de arbejdsvilkår, som er fastsat i den nationale lovgivning. Der gives også en præcisering vedrørende udelukkelse af, at man på én gang (for samme elementer af befordringspligten eller dele af det nationale område) pålægger en befordringspligt og samtidig kræver et økonomisk bidrag til en udligningsmekanisme (udligningsfond).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 51 (73)).

vi) **Bestemmelser vedrørende ansættelse og social sikring (Artikel 1 (nr. 2 og 10), betragtning 16, 53)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 10, 35, 37,

Som omhandlet ovenfor (under ii)) medtager den fælles holdning i listen over »væsentlige krav« overholdelse af arbejds- og ansættelsesvilkår samt sociale sikringsordninger i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen og national lovgivning. Endvidere tages der sociale hensyn i bestemmelserne vedrørende betingelserne for at udstede tilladelser, hvor det i givet fald kan være genstand for eller pålægge overholdelse af de arbejdsvilkår, der er fastlagt i den nationale lovgivning (jf. også under v)).

vii) **Principper for takstfastsættelse og gennemsigtighed i regnskaberne (regnskabsmæssig adskillelse) (Artikel 1 (nr. 14-15), betragtning 26, 28, 37-39, 41)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 27-28, 30, 47-49, 50-52, 79

Den fælles holdning accepterer de grundlæggende nyskabelser, der er indeholdt i Kommissionens forslag med hensyn til de forskellige takstprincipper for befordringspligtigheder (princippet om omkostningsæghed, men med en vis grad af takstfleksibilitet på særlige betingelser). Endvidere giver det medlemsstaterne mulighed for at opretholde eller indføre gratis postbefordring til brug for blinde og svagtseende.

Den eller de befordringspligtige virksomheder skal udarbejde adskilte opgørelser, der gør det muligt at sondre klart mellem de tjenester, der er omfattet af befordringspligten, og dem, som ikke er det. Særlige bestemmelser giver medlemsstaterne mulighed for at anvende reglerne om gennemsigtighed (artikel 1, nr. 15) på den befordringspligtige virksomhed, der er udpeget inden den endelige dato for fuld markedsåbning, så længe der ikke er udpeget nogen anden befordringspligtig virksomhed.

viii) **Nationale forvaltningsmyndigheder og oplysningspligt (Artikel 1 (nr. 20-21), betragtning 41-42, 47-51)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 18, 33, 55

Den fælles holdning efterlader ikke nogen tvivl om formen for samarbejde mellem de nationale forvaltningsmyndigheder, hvorved etablering af nye organer eller strukturer på europæisk plan udelukkes.

De nationale forvaltningsmyndigheder fokuserer på overvågning af postmarkederne, herunder ved at alle virksomheder på markedet tilvejebringer passende oplysninger. De generelle principper for oplysningspligten og overholdelsen af reglerne om fortrolighed er behandlet på passende måde i teksten.

ix) **Kommissionens bistand i forbindelse med direktivets gennemførelse (Artikel 1 (nr. 22-23), betragtning 32, 52)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 22, 34, 56-58

Kommissionen forventer at få et større ansvar i forbindelse med den fulde markedsåbning, fordi den pålægges den generelle opgave at yde bistand i forbindelse med det nye direktivs gennemførelse, herunder at beregne befordringspligtens eventuelle nettoomkostninger og regelmæssigt vurdere alle relevante udviklinger, navnlig aspekter vedrørende økonomi, sociale forhold, beskæftigelse, teknologi og tjenesternes kvalitet.

x) **Endelig(e) dato(er) for fuld markedsåbning (artikel 2 og 3, betragtning 25, 31 og 55)**

Europa-Parlamentets relevante ændringer 7 + 74, 19, 23, 41 + 66 og 59, 61, 62 + 64

For så vidt angår de(n) endelige dato(er) for gennemførelse af Fællesskabets indre marked for posttjenester tog Rådet udstrakt hensyn til fremgangsmåden i Europa-Parlamentets relevante ændringer. Europa-Parlamentet fandt det ikke dokumenteret, at den 1. januar 2009, som Kommissionen havde foreslået som den endelige dato, var passende, og foreslog derfor fuld markedsåbning i postsektoren fra den 31. december 2010. Det foreslog desuden, at medlemsstater, der er tiltrådt EU efter ikrafttrædelsen af direktiv 2002/39/EF, medlemsstater med en lille befolkning og begrænset geografisk størrelse og medlemsstater med en særlig vanskelig topografi, navnlig dem der har et meget stort antal øer med visse begrænsninger og på visse betingelser kan forbeholde tjenesterne til én eller flere befordringspligtige virksomheder indtil den 31. december 2012.

Den fælles holdning indeholder en liste over medlemsstater, der eksplicit har anmodet om maksimal udsættelse af gennemførelsen indtil senest den 31. december 2012. En sådan underretning sendes til Kommissionen, hvilket ikke forhindrer de pågældende medlemsstater i at afslutte gennemførelsen på et tidligere tidspunkt. For de medlemsstater der ønsker at gøre brug af ovennævnte mulighed for udsættelse af gennemførelsen, gælder der i en begrænset periode en gensidighedsklausul over for medlemsstater, der har åbnet deres postmarkeder fuldt ud.

b. Europa-Parlamentets ændringer

Rådet drøftede desuden en række ændringer, uden at disse dog opnåede Rådets fulde støtte. I visse tilfælde fremgår imødekommelsen af de pågældende ændringer dog klart af en samlet læsning af forskellige bestemmelser. Her gælder specielt følgende:

Betragtningerne:

- Ændring 6 accepteres ikke, fordi den prospektive undersøgelse er et af de elementer, som Europa-Parlamentet og Rådet anser for at danne grundlag for deres enighed om ændringsdirektivets grundlæggende formål (jf. også betragtning 13).
- Ændring 7 og 74 er ændret i betragtning 13, hvor der ikke præcist nævnes en specifik dato, men ideen om en endelig dato for gennemførelsen af det indre marked for posttjenester bekræftes klart.
- Ændring 11 blev anset for at være overflødig, da der er taget tilstrækkeligt hensyn hertil i betragtning 14 og 18.
- Ændring 13 accepteres ikke fuld ud, fordi en del af den på grund af dens normative karakter anses for at være uegnet som betragtning og bedre afspejles i artikel 1 (nr. 18).
- Ændring 15 er nu blevet en del af den bredere definition af »bruger« (i artikel 1, nr. 2).
- Ændring 19 er indeholdt i den fælles holdnings centrale bestemmelser; dette fremgår tydeligt, navnlig hvis den ændrede artikel 2 og betragtning 13 læses samlet.
- Der er taget grundigt hensyn til ændring 22, og der er indsat en ny specifik artikel, der afspejler dette, i den fælles holdning (artikel 1, nr. 23).
- Ændring 24 blev anset for at være unødvendig, da det underliggende spørgsmål behandles i de generelle principper for anvendelsesområdet for befordringspligttydelser (Kommissionen vil også fremsætte en relevant erklæring om Rådets fælles holdning).
- Ændring 26: Efter Rådets opfattelse bør denne ændring af hensyn til dens retsvirkning placeres centralt i retsakten, hvorfor idéen nu er medtaget i artikel 12 (artikel 1, nr. 14).
- Ændring 27 blev anset for at være for detaljeret og præskriptiv; bestemmelserne i artikel 12 omfatter i stedet den nødvendige eksplicitering vedrørende betingelserne for fleksibilitet i forbindelse med takstfastsættelse og de samfundsinteresser, der kan begrunde enhedstakster; betragtning 38 indeholder gode eksempler på sidstnævnte.
- Ændring 29 blev ikke accepteret, fordi den udeladte generelle erklæring bør være gældende gennem hele processen med fuld markedsåbning. Rådet accepterede dog Europa-Parlamentets relaterede ændring 30.
- Ændring 31 blev tilpasset de generelle principper i artikel 1 (nr. 18).
- For så vidt angår ændring 32 sammensætningen af postudvalget, fastholder Rådet sin holdning.
- For så vidt angår ændring 33 støtter Rådet Kommissionens forslag og finder, at samarbejdet mellem de nationale forvaltningsmyndigheder, andre forvaltningsorganer og Kommissionen skal foregå på de specifikke betingelser i artikel 22 (artikel 1, nr. 20).

Artiklerne:

- For så vidt angår ændring 41 og 66 støtter Rådet en sammenhængende tilgang til finansieringen af befordringspligten; teksten til Kommissionens forslag er blevet væsentligt forbedret for bedre at afspejle de forskellige måder, hvorpå man kan sikre en permanent varetagelse heraf. Et nyt bilag I om beregningen af nettoomkostningerne giver desuden et vejledende fælles grundlag. Medlemsstaterne kan indgive deres finansieringsplaner til Kommissionen, jf. betragtning 26.

- Ændring 62 og 64 har dannet grundlag for den undtagelse, der nu findes i artikel 3 i ændringsdirektivet; den generelle og ubetingede undtagelse for alle medlemsstater, der er tiltrådt EU efter ikrafttrædelsen af det sidste postdirektiv 2002/39/EF, er dog erstattet af en præcis liste over medlemsstater, der udtrykkeligt har anmodet om en sådan undtagelse.
- Ændring 43 gav anledning til bekymring og skepsis i Rådet, hvorfor det besluttede at bibeholde teksten til det gældende direktiv med den yderligere begrundelse, at der ikke hidtil har været stillet spørgsmål ved praksis.
- For så vidt angår ændring 44 og 81 foretog Rådet en grundig gennemgang og omformulering af den artikel, der vedrører tilladelser, med henblik på at fjerne enhver hindring for fri varetagelse af posttjenester. Med hensyn til præcise henvisninger til hvilke tjenester der er omfattet af befordringspligten, besluttede Rådet at bibeholde de gældende bestemmelser, og Kommissionen fremsatte en erklæring herom. Det skal desuden noteres, at spørgsmålet om overholdelse af arbejdsbetingelserne behandles fyldestgørende i andre dele af den fælles holdning (jf. 2.a.vi).
- Ændring 46 er for øjeblikket omfattet delvis af betragtning 35 og delvis af artikel 1 (nr. 13).
- Ændring 51 blev anset for at være en overflødig henvisning til en anden ændringsbestemmelse i samme direktiv.
- Ændring 54 blev ikke accepteret af Rådet, fordi den falder uden for dette ændringsdirektivs anvendelsesområde og ikke er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.
- Rådet støttede ændring 56, men besluttede dog, at den første beretning skal forelægges senest den 31. december 2013 (i stedet for den 31. december 2011), så Rådet sikres et godt overblik over direktivets gennemførelse i alle medlemsstater, herunder dem som har fået gennemførelsesfristen udsat til udgangen af 2012.
- Ændring 57 er omfattet af artikel 1 (nr. 22); Kommissionen udarbejder en grundig analyse af beskæftigelsestendenserne i postsektoren og offentliggør den i sin almindelige beretning.
- Der blev taget fuldt hensyn til formålet med ændring 58 i Rådets fælles holdning (artikel 1 (nr. 23)); der er dog ikke taget hensyn til de tidsmæssige begrænsninger, fordi Kommissionens bistand i forbindelse med direktivets gennemførelse skal opfattes som en generel opgave og en fortløbende aktivitet gennem hele direktivets gennemførelsesperiode. Rådet støtter desuden fuldt ud det synspunkt, at alle medlemsstater ikke bør være forpligtede til at forelægge deres finansierungsplaner for Kommissionen (betragtning 26).
- Ændring 59 er ikke længere i overensstemmelse med den generelle tidsplan for gennemførelsen, jf. den fælles holdning.

IV. KONKLUSIONER

Den fælles holdning baserer sig alt overvejende på Europa-Parlamentets førstebehandlingsudtalelse og afspejler den generelle balance, der er opnået i de uformelle forhandlinger mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen med henblik på allerede at nå til enighed ved Europa-Parlamentets andenbehandling. I teksten bibeholdes den fremgangsmåde og den retlige opbygning, som Kommissionen har foreslået (og som baserer sig på det gældende direktiv 97/67/EF, som ændret) med henblik på at tilpasse reguleringen af postsektoren til de nye betingelser i forbindelse med den fulde gennemførelse af det indre marked ved udgangen af 2010. Det giver en række medlemsstater mulighed for at anmode om en undtagelse (senest den 31. december 2012) med hensyn til det nye direktivs gennemførelsesdato for at dække særlige strukturelle behov på deres nationale postmarkeder.

På denne baggrund er der foretaget vigtige præciseringer og tilpasninger, navnlig i forbindelse med forslagens relevante definitioner, garantierne for opfyldelse af befordringspligten, herunder dennes finansiering, tilladelsesordningen, de nationale myndigheders rolle og alle postbefordrende virksomheders levering af oplysninger.

Rådet ser frem til, at Europa-Parlamentet bekræfter, at det tilslutter sig den fælles holdning med henblik på en hurtig vedtagelse af direktivet.